

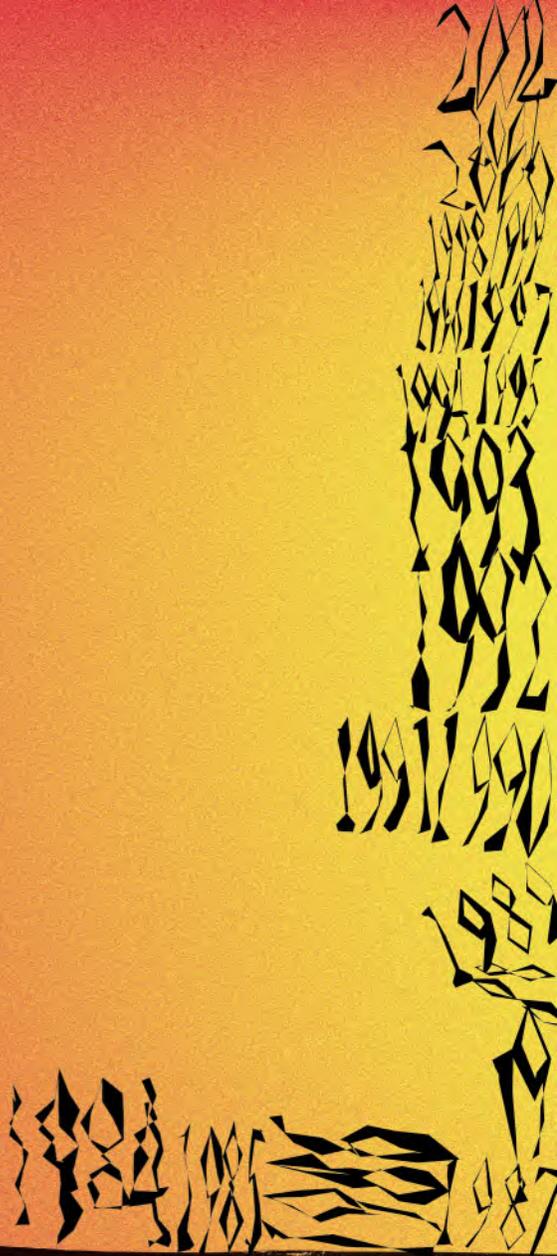
prism

死 通知單

สัญญาณ
เตือนตาย 5

โจวเห่าฮุย เขียน
littleell แปล

อาชญากรรมชั้นเยี่ยม
ยอดขายกว่า 1.2 ล้านเล่ม

prism

ลัญจนาณเตื่อนตาย

เล่ม 5

โจวเฮ่าซุย

周浩暉

เขียน

Littleell

แปล

หลายวันมานี้หากไม่มีงานอะไรส่วนมากเธอมักอ่านหนังสือ

- โจวเฮ่าซุย

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

สัญญาเดือนตาย เล่ม 5

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

Copyright © 2011 by Zhou Haohui

Thai copyright © 2026 by Amarin Corporations Public Company Limited

Thai language translation rights arranged with China Educational Publications Import & Export Corporation Ltd. through Little Rainbow Agency.

Originally published in 2014 by Beijing Times Chinese Press

B&R Book Program

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8816-9

เผยแพร่ครั้งแรก มีนาคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภักดิ์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนารี • บรรณาธิการ ปรีชา ตาสาโรจน์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลัักษณ์ เชยก์สิน • ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด
คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ จินดาวัฒน์ ธรรมรงวุฑ์
พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รัชชทอง

สารบัญ

1	บทที่แปด	นกกระเรียนและชาวประมง
51	บทที่เก้า	แผนการลับ
104	บทที่สิบ	งานเลี้ยงปลามังกร
141	บทที่สิบเอ็ด	แหกคุก
222	บทที่สิบสอง	ค้นหาเบาะแส
268	บทที่สิบสาม	ปฏิบัติการเก็บเกี่ยว
298	บทที่สิบสี่	บทเพลงอำลา
339	บทที่สิบห้า	บทเพลงอำลา: แยกย้าย

คำนำสำนักพิมพ์

และแล้วก็มาถึงเล่มที่ห้า เล่มสุดท้ายของ *สัญญาณเตือนตาย* อาชญาธิยาย
ที่ตื่นเต้นเร้าใจในมือของคุณผู้อ่านเล่มนี้

หลังจากติดคุก ตู๋หมีงเฉียงก็พยายามหลบเลี่ยงการมีปัญหากับคนในคุก
มาตลอด แต่ดูเหมือนโชคชะตาของเขาจะไม่เป็นเช่นนั้น ต่อให้หลบเลี่ยงแค่ไหน
สุดท้ายก็ต้องเผชิญกับปัญหาที่ยากจะแก้ไขอยู่ดี จนทำให้เขาต้องตัดสินใจ
แหกคุก เพื่อปกป้องบางสิ่งบางอย่าง

แผนการการแหกคุกของเขาจะสำเร็จหรือไม่ บทสรุประหว่างนักฆ่าทาง
อินเทอร์เน็ต Eumenides กับหลัวเฟยจะเป็นอย่างไร คำตอบอยู่ในหนังสือเล่มนี้
แล้ว

prism

บทที่แปด

นกกระเรียนและชาวประมง

สำหรับอาหั่วแล้วไม่ต้องสงสัยเลยว่า สนามบินเมืองมณฑล เป็นสถานที่แห่งความทรงจำอันเจ็บปวด

ปลายฤดูใบไม้ร่วงของปีที่แล้ว เต็งหัวถูกยิงเสียชีวิตภายในห้องโถง อาคารผู้โดยสารแห่งนี้ ตั้งแต่นั้นมาน้ำความลึ้มเหลวหลังเฟื่องฟูจนถึงขีดสุดของหลงอวี๋ก็ระเบิดออก แต่สำหรับอาหั่ว การตายของเต็งหัว มีผลกระทบต่อจิตใจของเขามากกว่าเรื่องสิ่งของนอกกายอื่นใด เพราะในสายตาของอาหั่ว เต็งหัวไม่ได้มีฐานะเป็นเพียงเจ้านายของตนเท่านั้น... ยังเป็นชายผู้มอบชีวิตครั้งที่สองให้กับเขาด้วย ระหว่างพวกเขา นอกจากความสัมพันธ์แบบนายบ่าวแล้ว ยังมีความสัมพันธ์ฉันญาติที่มากกว่าสายเลือดอีกด้วย

คืนนั้นอาหั่วต้องทนมองเต็งหัวล้มลงต่อหน้าต่อตา ความรู้สึกเจ็บปวดและสิ้นหวังแบบนั้นช่างคล้ายกับธารน้ำแข็งที่หลอมละลายกลืนกินเขาไปในชั่วพริบตา เขาไม่มีทางลี้มว่าเหตุการณ์ในครั้งนั้นมีเงาดำยื่นมองทุกอย่างจากมุมสูงของอาคารผู้โดยสาร คล้ายเหยี่ยวเหยี่ยวผยองกำลังมองดูตัวไพกา¹ บนผืนหญ้าไร่ซึ่งที่หลบซ่อน แม้เขาคนนั้นจะใช้แสงสะท้อนสว่างไสวของสนามบินปกปิดรูปพรรณสัณฐานของตน แต่อาหั่วกลับรู้สึกได้

¹ คีร์วี่เลี้ยงลูกด้วยนมชนิดหนึ่ง รูปร่างเล็กกว่ากระต่าย ลักษณะคล้ายหนู

ชัดเจนว่าแวตตาที่เหมือนกับคมดาบของอีกฝ่ายกวาดผ่านทั่วร่างกายของเขา และเขากลับเป็นเหมือนทารกเปลือยเปล่าไร้เรี่ยวแรงโด้กลับใด ๆ ฉะนั้นบาดลงส่วนลึกในจิตใจเขา กลายเป็นความอภัยไปชั่วชีวิต

ยังดีที่อาห้วไม่หลีกหนีเพราะความอภัยศ เขาเองไม่เคยหวาดกลัวต่อความเจ็บปวดใดๆ ความอภัยศและความเจ็บปวดจะจุดไฟแค้นในตัวเขา...เปลวไฟแห่งการชำระแค้น!

ดังนั้นเมื่ออาห้วมาถึงสนามบินเมืองมณฑลอีกครั้ง ฝึเท้าของเขาจึงมั่นคง แผ่นหลังผายตรง แม้เขาจะเคยแพ้ ณ ที่แห่งนี้ไปครั้งหนึ่ง แต่ตราบดีที่ยังต่อสู้ เขาเชื่อมั่นว่าตนยังมีโอกาสพลิกเกมกลับมาชนะ

เที่ยวบินที่อาห้วรอจะมาถึงในอีกหนึ่งชั่วโมง เขาจึงหาร้านกาแฟบริเวณห้องโถงนั่งก่อน ในร้านมีคนไม่มาก อาห้วเลือกที่นั่งริมหน้าต่างตรงนั้นนอกจากสามารถมองเห็นสถานการณ์ต่างๆ ของโถงใหญ่ นอกร้านแล้วยังตรงกับประตูร้าน ทุกคนที่เดินเข้าออกต่างไม่สามารถเล็ดลอดจากสายตาสองเขาไปได้

หลังจากเกิดเรื่องกับหมิงหมิงก็มีเหตุผลเพียงพอที่อาห้วจะให้ความสนใจกับสถานการณ์ต่างๆ รอบตัว ดีที่เคยเป็นบอดี้การ์ดมาหลายปี จะปกป้องตนเองไม่ถึงว่าเป็นปัญหา

พนักงานเสิร์ฟสาวสวยยกกาแฟที่อาห้วสั่งมาวางลงตรงหน้าเขาเบาๆ ยิ้มแล้วกล่าวว่า “ทานให้อร่อยนะคะ คุณลูกค้า”

อาห้วยกแก้วขึ้นจิบอีกหนึ่ง คิ้วก็พลันขมวดขึ้น พนักงานเสิร์ฟตกใจถามอย่างเป็นกังวลว่า “รสชาติแปลกหรือคะ”

อาห้วโบกมือไปมาแสดงว่าเรื่องนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับกาแฟ ทางตาของเขาตวัดขึ้นเล็กน้อย...บริเวณนั้นเป็นทางเข้าร้านกาแฟ

พนักงานเหมือนตระหนักได้ถึงอะไรบางอย่าง จึงเหลียวหลังมองไปยังทางเข้าร้าน เห็นชายวัยกลางคนคนหนึ่งกำลังก้าวเท้ายาวๆ จากด้านนอกเข้ามาในร้าน ชายคนนั้นอายุราวๆ สี่สิบปี สีหน้าเรียบเฉย ฝึเท้ามั่นคง ไม่ว่าจะเป็นรูปลักษณ์ภายนอกหรือสีหน้าท่าทางต่างทำให้ผู้อื่นไว้วางใจและรู้สึกดี

พนักงานเดินเข้าไปต้อนรับอย่างรู้งานว่า “คุณลูกค้า ท่านเดียวรีเปลาคะ” ผู้มาใหม่ยื่นมือชี้ไปที่อาห้วกล่าวว่า “ผมมาหาคน” ขณะพูดก็ไม่หยุดก้าวเท้า พนักงานเดินตามไปตลอดทาง เมื่อเห็นชายวัยกลางคนนั่งลงตรงหน้าอาห้วเรียบร้อยแล้ว จึงยื่นเมนูให้พร้อมถามว่า “คุณลูกค้าลองดูก่อนนะคะว่าอยากสั่งอะไร”

แต่ชายหนุ่มกลับเลื่อนเมนูคืนตรงกลับไป “ไม่ละครับ ผมพูดสองสามประโยคก็จะไป”

พนักงานไม่พูดอะไรต่อ เก็บเมนูกลับไปอย่างว่าง่ายแล้วเดินจากไป อาห้วเองก็จิบกาแฟอีกกหนึ่ง แล้วเงยหน้าขึ้นมองตรงไปยังแขกที่ไม่ได้รับเชิญคนนั้น กล่าวเสียงเย็นชาว่า “ผู้การหลั้ว บังเอิญขนาดนี้เลย”

ผู้มาใหม่คือผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมคนใหม่ของเมืองมณฑล อาห้วและเขานับว่าเป็นคนรู้จักกันมานาน ความจริงแล้วกับหลั้วเพยคนนี้ความรู้สึกที่อาห้วมีต่อเขานับว่าไม่เลว แต่เพราะห่านเข้าผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมเมืองมณฑลคนก่อนสั่งหารตั้งห้ว อาห้วจึงถืออคติต่อชุดสืบสวนพิเศษของตำรวจทั้งหมด บวกกับการบงการคดีฆาตกรรมศพคู่ที่อาคารไหญ่หลงอวีและการตายของห่านเข้าแล้ว เขาและหลั้วเพยย่อมเหมือนหน้ากับไฟที่ไม่อาจหลอมรวมกันเป็นธรรมดา

หลั้วเพยดูสงบนิ่งมากเมื่อเผชิญหน้ากับคำพูดเย้ยหยันของอาห้ว เขาพูดตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อม “ไม่มีบังเอิญหรือไม่บังเอิญหรอก ช่วงนี้พวกตำรวจจับตามองคุณอยู่ตลอดเวลา...โดยเฉพาะหลังจากที่หลงประสบอุบัติเหตุตุรถยนต์”

อาห้วอดใจสั้นไม่ได้ที่จู่ ๆ อีกฝ่ายพูดเรื่องที่หลงขึ้นมา แต่หน้าของเขากลับไม่เปลี่ยนสีแม้แต่น้อย ยิ่งไปกว่านั้นเขายังยิ้มบาง ๆ ตามรุกอีกฝ่ายโดยไม่ถอยหนีว่า “เงินที่คุณมาวันนี้ก็เพื่อจับกุมผมหรือ”

“หากผมมาจับคุณเพราะเรื่องนี้” หลั้วเพยหรีตาลงเบา ๆ แล้วถาม “ทำไมผมต้องรอจนกระทั่งวันนี้ด้วยละ”

อาห้วและหลั้วเพยสบตากัน ต่างฝ่ายต่างไม่มีที่หว่าจะถอย จากนั้นอาห้วก็ใช้น้ำเสียงจจใจล้อเลียนอีกฝ่าย “อุบัติเหตุตุรถยนต์นั้น เป็นเพียง

อุบัติเหตุ คุณไม่มีหลักฐานอะไรมายืนยันว่ามันไม่ใช่”

“ใช่ ผมไม่มีหลักฐาน” ราวกับหิ้วพายุเปิดเผยผ่านคำพูดที่กำลังเป็นร่อง แต่ท่าทางของเขากลับยังนิ่งเฉยเหมือนเคย โดยเฉพาดวงตาแววับคู่หนึ่งที่เผยให้เห็นความสุขุมมั่นใจอยู่ตลอดเวลา

ท่าทางแบบนี้กลับทำให้อาหวัจจับความจริงเท็จไม่ได้ เขาอดไม่ได้ที่จะจู่โจมลงเชิงอีกฝ่ายก่อน “แล้วการที่คุณมานั่งตรงนี้ ตอนนี้ กาแฟก็ไม่ดื่ม คุณต้องการทำอะไรกันแน่”

หิ้วพายุเบนศีรษะมองไปนอกหน้าต่างจบบการประลองสายตากับอีกฝ่าย ขณะเดียวกันก็ตอบคำถามของเขาว่า “ผมมาหาคุณเพื่อขอคนคนหนึ่ง”

อาหวัเบิกตาขึ้นแสดงสีหน้างุนงง แต่หิ้วพายุกลับมองไปยังผู้คนมากมายที่เร่งรีบและคึกคักภายในห้องโถงอาคารผู้โดยสารอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดเสริมขึ้นอีกว่า “เจ็จเจีย...ขอให้คุณมอบเธอให้ผม”

อาหวัคาดไม่ถึงว่าจุดประสงค์การมาในครั้งใหม่ของหิ้วพายุจะเป็นผู้หญิงคนนั้น เขาใช้นิ้วมือชี้เย็บแก้วกาแฟที่อยู่เบื้องหน้าเบาๆ แล้วถามขึ้นหลังนิ่งเงียบไปสักพักว่า “คุณหมายความว่ายังไง”

หิ้วพายุหันหน้ากลับมาอีกครั้ง แววตาของเขาไม่เปล่งประกายคมกริบเหมือนก่อนอีกแล้ว

“ผมไม่ได้กำลังใช้ฐานะตำรวจมาออกคำสั่งอะไรกับคุณ เพียงแค่ผมเป็นเพื่อนเก่าของพ่อเจ็จเจีย หวังว่าเธอจะมีสภาพแวดล้อมที่ดีและปลอดภัยกว่านี้” เขามองแล้วกล่าวกับอีกฝ่าย

จู่ๆอาหวัก็เริ่มเปลี่ยนเป็นโกรธ รู้สึกว่าการกระทำของตนถูกเข้าใจผิด เขาแค้นเสียง“ฮึ” ครั้งหนึ่ง “คุณคิดว่าผมจะทำร้ายเธอหรือ ผมก็แค่ได้รับการไหว้วานจากคนอื่น ผมดูแลผู้หญิงคนนั้นอยู่...”

“ผมเข้าใจ” หิ้วพายุพูดแทรกคำบ่นของอีกฝ่ายทันที “ผมรู้ว่า คุณไม่ได้มีเจตนาร้ายต่อเจ็จเจีย คุณส่งเธอไปรักษาตาถึงอเมริกา จากจุดนี้คุณนับว่าเป็นผู้มีพระคุณของเธอ และผมก็รู้ว่าใครเป็นผู้ไหว้วานคุณ ผมรู้แม้กระทั่งว่าพวกคุณมีข้อตกลงอะไรร่วมกัน...”

“คุณอยากทำลายข้อตกลงของเรา?” อาหิวถามกลับอย่างรวดเร็ว ตอนแรก Eumenides ได้เทปเสียงที่ยืนยันได้ว่าอาหิววางแผนคดีศพคู่ ในห้องปิดตายอาคารใหญ่หลวงอวี่ จากนั้นก็ใช้เทปเสียงดังกล่าวต้อรองให้ อาหิวดูแลเจ็จเจีย ในเมื่อหลัวเพยคาดเดาได้ถึงข้อตกลงระหว่างพวกเขา อย่างนั้นคงต้องกำลังจับจ้องเทปเสียงนี้อยู่สินะ ตอนนีพวกเขาทราบแล้วว่า ผู้หญิงคนนี่คือข้อเท้าของอะคิลลิส² จุดที่อ่อนแอที่สุดในจิตใจของ Eumenides การที่หลัวเพยต้องการพาตัวเธอไปตอนนี้คงเพราะอยากใช้โอกาสนี้ บีบบังคับให้ Eumenides แปรพักตร์

หลัวเพยร้อง “ฮี้” ขึ้น พุดเสียงเย็นว่า “ผมจำเป็นต้องทำแบบนั้น ด้วยหรือ”

อาหิวยกแก้วกาแฟในมือขึ้นจิบอย่างไม่รีบร้อน ถามกลับว่า “คุณคงไม่ใช่แม่แต่ในฝันก็งอยากส่งผมขึ้นศาลตัดสินหรือคะ”

“ผมอยากอยู่แล้ว” หลัวเพยเพ่งมองไปที่จุดจุดหนึ่งกล่าวว่า “แต่นั้นไม่ใช่ความฝัน เพราะมันกำลังจะกลายเป็นความจริงในอีกไม่ช้า”

อาหิวใจสั้นเยือก เขาเริ่มรู้สึกถึงแรงกดดันอันแรงกล้าที่ชายตรงหน้าส่งมาให้...แต่เขาเคยชินกับการอยู่ภายใต้แรงกดดันมานานแล้ว หลังเขาค่อย ๆ วางแก้วกาแฟลงบนโต๊ะก็พ่นคำสี่คำออกมาตรงหน้าอีกฝ่าย “ผมจะรอคุณ”

“คุณรอไม่นานหรอก” หลัวเพยตอบกลับอย่างซึ่งข้งราวกับกำลังให้สัญญาอะไรบางอย่าง เขาหยุดนั่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วกลับเข้าสู่หัวข้อสนทนาเดิม “แต่ผมไม่มีทางใช้ประโยชน์จากผู้หญิงคนนั้น และพวกเราต่างรู้ดีว่าการทำแบบนั้นมันไม่มีความหมายอะไร”

อาหิวพยักหน้าเห็นด้วย Eumenides ไม่มีทางพ่ายแพ้ต่อการขู่บังคับ

² Achilles' Heel หมายถึงจุดอ่อน หรือจุดตาย ส่วนวันนี้เกิดจากตำนานกรีกโบราณ ที่เล่าว่าอะคิลลิสจะตายตั้งแต่วัยแบเบาะ เทริสแม่ของเขาจึงจุ่มร่างของอะคิลลิสลงในแม่น้ำสติกซ์ ซึ่งมีความเชื่อว่าเป็นแม่น้ำศักดิ์สิทธิ์ โดยเธอใช้สองมือจับข้อเท้าของอะคิลลิสเอาไว้ ทำให้มีเพียงข้อเท้าเท่านั้นที่ไม่สัมผัสกับแม่น้ำสติกซ์ แม้ตัวร่างกายของอะคิลลิสจะแข็งแกร่ง แต่มีเพียงข้อเท้าเท่านั้นที่กลายเป็นจุดอ่อน

ใด ๆ หากกลัวเพียงใจทำลายข้อตกลงระหว่างตนกับ Eumenides คงจะได้ผลลัพธ์ในทางตรงข้ามเท่านั้น พอเริ่มกระจำงไปอีกขั้นเขาก็ผ่อนคลายอารมณ์ลง พลางยิ้มแล้วกล่าวกับกลัวเพียงว่า “ฉันผมก็ไม่มีอะไรต้องห่วงเรื่องคุณแล้วจริง ๆ หรือคุณจะกล่าวโทษผมข้อหาทำให้เกิดอุบัติเหตุจรวดแล้วตัดสินใจให้ผมรับโทษสักปีหรือครึ่งปี”

กลัวเพียงทราบความนัยในคำพูดของอีกฝ่าย แม้นจะจับกุม Eumenides ได้ แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจให้ฝ่ายหลังต้องจำคุกเพียงห้าปีเท่านั้นเพราะมีหลักฐานไม่เพียงพอ เมื่อต้องเผชิญกับคำพูดเหน็บแนมซึ่ง ๆ หน้าแบบนี้เขาเพียงยิ้มตอบไปเท่านั้นโดยไม่พูดอะไร

เมื่ออาหวัเห็นว่าการทำให้อีกฝ่ายโกรธไม่ได้ก็เริ่มรู้สึกหมดสนุก เขายกกาแพขึ้นดื่มอีกครั้ง กลอกตาไปมาถามว่า “เอาเถอะ ในเมื่อการมาครั้งนี้ของคุณไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องงานก็รบกวนคุณให้เหตุผลผมหน่อยเถอะ ว่าทำไมถึงต้องการเอาตัวเจิ้งเจียไปจากผม”

คำตอบของกลัวเพียงชัดเจนง่ายตาย “เพื่อความปลอดภัยของเธอ”

แก้วกาแพในมืออาหวัหยุดค้างอยู่กลางอากาศ “คุณคิดว่าผมปกป้องเธอไม่ได้หรือ”

กลัวเพียงไม่พูดอะไร แต่ท่าทางเจียงบงของเขาได้บงบอกจุดยืนชัดเจนแล้ว

อาหวัยิ้มออกมา ถามอีกฝ่ายกลับ “ทั่วทั้งมณฑลยังมีบอดีการ์ดที่ดีกว่าผมอีกหรือ”

กลัวเพียงยอมรับว่า “แม้จะนับรวมทั้งประเทศก็คงไม่มี”

อาหวัยกแก้วกาแพเอาไว้ทำทางไม่พอใจ “แล้วทำไมคุณถึงรู้สึกว่าคุณปกป้องผู้หญิงคนหนึ่งไม่ได้ล่ะ”

กลัวเพียงถอนหายใจเบา ๆ “ตอนนี้สถานการณ์ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว คุณไม่ได้เป็นบอดีการ์ดอีกต่อไป คุณคือเป้า หากคุณเป็นบอดีการ์ด ย่อมมีอำนาจยิ่งใหญ่ คนข้างกายของคุณจะยิ่งปลอดภัย แต่เมื่อคุณกลายเป็นเป้า ย่อมมีอำนาจยิ่งใหญ่ คนข้างกายคุณจะยิ่งอันตราย...คุณเข้าใจรีเปล่า”

อาหวัอึ้งตะลึงไป ก่อนหน้านั้นเขาไม่เคยคิดทบทวนหลักการพวกนี้

อย่างละเอียดเลย เมื่อได้ยินเอาตอนนั้นก็ทำให้เขาหงงอยู่บ้าง

แต่หัวเพยไม่ต้องการรอคอย ดวงตาของเขาสว่างวาวขึ้น เริ่มใช้ไม้แข็งกว่าเดิมทันที “ลองคิดถึงหึงหึงดูสิ ลองคิดว่าทำไมเธอถึงเป็นแบบนี้”

คำพูดนี้ตรงเข้าเล่นงานจุดอ่อนของอาหั่วอย่างแม่นยำ ฝ่ายหลังยากที่จะแบกรับการจู่โจมเช่นนั้น เขาระแทกแก้วกาแฟลงบนโต๊ะหน้าๆ ตะคอกถามอีกฝ่ายด้วยแววตาโกรธเกรี้ยว “คุณหมายความว่ายังไง จะบอกว่าคุณทำร้ายหึงหึงหรือ!”

หัวเพยสายศีรษะเบาๆ “ผมไม่ได้บอกว่าจะไรที่ทำร้ายหึงหึง แต่อยากบอกคุณว่าความจริงมันเป็นยังไง”

ความจริงคืออะไรกันแน่ อาหั่วอดติดตามการชักนำของอีกฝ่ายไม่ได้ หากหึงหึงไม่ได้ใกล้ชิดกับตนเช่นนี้ แล้วเธอจะมีจุดจบอย่างไรได้ยังไง คัตรู้อาจจะขนาดนี้ แม้เขาจะพอปกป้องตนเองได้ แต่คนรอบตัวกลับไม่วายต้องได้รับบาดเจ็บไปด้วย โดยเฉพาะคนที่ตนเห็นคุณค่าอาจจะกลายเป็นเป้าให้ศัตรูทำร้าย แม้ว่าตนจะมีความสามารถเพียงใดก็ปกป้องคนรอบกายไม่ได้ทุกคนหรอก

อาหั่วนึกถึงคำพูดที่อดีตนายหญิงเคยพูดเอาไว้พวกนั้นอีกครั้ง จิตใจของเขายิ่งหนาวเหน็บ แต่บริเวณหน้าผากกลับมีหยดเหงื่อผุดขึ้นมา

ใช่ แม้ตนจะแข็งแกร่งพอ...แต่เพราะความแข็งแกร่งของตนดันลากคนข้างกายเข้ามาติดวงวนอันตราย ทุกคนที่เขาห่วงใย ทุกคนที่เขาอยากปกป้องคงต้องบาดเจ็บเพราะเหตุนี้

แล้วอะไรคือสาเหตุล่ะ เป็นตัวนำวนเอง หรือการไหลของอากาศที่ทำให้เกิดน้ำวน

อาหั่วใช้สองมือกุมแก้วกาแฟนั้นไว้ ของเหลวสีน้ำตาลเข้มภายในแก้วสั่นไหวเบาๆ เป็นระลอกๆ เขาได้ยินหัวเพยพูดอีกว่า “ตอนนี้คุณควรเข้าใจนะ ผมไม่ได้ต้องการทำลายข้อตกลงของคุณกับคนคนนั้น แต่กลับกัน ผมกำลังช่วยให้คุณบรรลุข้อตกลง”

อาหั่วสะกดอารมณ์ของตนเองเอาไว้ รอจนสงบลงจึงถามอีกฝ่าย

“แล้วคุณต้องการให้ผมทำยังไง”

หลัวเฟยเหลือบมองนาฬิกาข้อมือ “เที่ยวบินนี้จะเดินทางมาถึงในอีกครึ่งชั่วโมง คุณให้ข้อมูลติดต่อเจิ้งเจี๋ยกับผม จากนั้นก็รีบจากไปจะดีที่สุดแล้วล่ะ”

อาหั่วต้องเข้าใจใจว่า “หาง” อยู่แล้ว เขาหันศีรษะมองไปยังห้องโถงผู้โดยสารนอกหน้าต่างแล้วระบุเป้าหมายส่วนหนึ่งในฝูงชนอย่างรวดเร็วตอบกลับอย่างไม่ใส่ใจว่า “พวกนี้ผมกระดิกนิ้วนิดเดียวก็จัดการได้หมดแล้ว”

หลัวเฟยขมวดคิ้วแน่นเตือนอีกฝ่าย “กำจัดพวกเขาได้ไม่ได้แปลว่าจะกำจัดปัญหาได้”

อาหั่วเข้าใจเหตุผลที่หลัวเฟยพูดดี แต่จิตใจสำนึกของเขาอยากจะทำอะไรก็ตามที่เตรียมการอย่างดีที่อีกฝ่ายเตรียมไว้ให้ เขาหาเหตุผลโต้กลับหลังได้ตรัสตรงอยู่ครู่หนึ่ง “ผมไปตอนนี้จะมีประโยชน์หรือ คนของเกาเต๋อเซินเห็นการพบปะของเราแล้ว พวกเขาอาจทิ้งพวกมีฝีมือไว้จับตาดูคุณต่อไป”

“เป็นไปได้มากทีเดียว” หลัวเฟยไม่ปิดบังปัญหานี้ “แต่ที่นี่ไม่ได้เลวร้ายอะไร ความจริงแล้ว ผมยังหวังให้เกาเต๋อเซินรู้ว่าตอนนั้นผมดูแลเจิ้งเจี๋ยอยู่ แบบนี้ผู้หญิงคนนั้นจะยิ่งปลอดภัย เพราะเป้าหมายของเกาเต๋อเซินคือคุณ เขาไม่อยากจะแห่พวกตำรวจให้เกิดปัญหาหรอก”

อาหั่วพยักหน้า แต่สีหน้ากลับยิ่งเคร่งขรึมขึ้น “ถูกต้อง ตอนนี้เป็นช่วงที่เกาเต๋อเซินกำลังมีอำนาจในเมืองมณฑล และจะต้องพยายามรักษาความสัมพันธ์กับตำรวจ”

หลัวเฟยฟังแล้วรู้สึกว้าวุ่นแปลกๆ จึงรีบถามกลับว่า “ความสัมพันธ์อะไร”

“พวกคุณไม่ได้ร่วมมือกันหรือ” อาหั่วยิ้มเย็นว่า “แล้วทำไมจึงหะในการจู่โจมหลวงอวี่รุ่ยของพวกคุณถึงพร้อมเพรียงกันได้ขนาดนี้”

“เหลวไหล! การที่หลวงอวี่รุ่ยมีสภาพอย่างทุกวันนี้เพราะชาติใช้กับความผิดก่อนหน้านี้ หากเกาเต๋อเซินไม่ซุ่มซบทรยศไปบ้าง เขาก็ต้อง

ลงเอยแบบเดียวกันในไม่ช้า ร่วมมือกันหรือ ทำไมตำรวจอย่างเราต้องร่วมมือกับคนแบบนี้ด้วย” หลัวเฟยโต้คำพูดของอีกฝ่ายกลับด้วยความโกรธ

“คุณจะคิดยังไงก็ช่างเถอะ พวกคุณจะร่วมมือกันหรือไม่ก็ช่าง มันทำให้ผมกลัวไม่ได้หรอก” พอพูดจบก็ยื่นมือไปล้วงนามบัตรในกระเป่าออกมา “ผมจ้างคุณหมอคนหนึ่งให้คอยดูแลเจิ้งเจี๋ยเป็นพิเศษ นี่เป็นข้อมูลติดต่อของเธอ จากนั้นไปคุณจัดการเองก็แล้วกัน”

หลัวเฟยรับนามบัตรมา ใบหน้าเปล่งประกายรอยยิ้มที่ยากจะให้เห็น จากนั้นก็กล่าวอย่างจริงจังว่า “ไม่ว่ายังไงสำหรับเรื่องนี้ผมจำเป็นต้องขอขอบคุณคุณ”

อาหั่วโบกมือเบา ๆ เป็นเชิงไม่ยอมรับคำขอบคุณจากอีกฝ่าย “ผมแค่ทำให้ข้อตกลงลุล่วงเท่านั้น หากคุณรู้สึกไม่สบายใจจริง ๆ ก็ช่วยจ่ายเงินแทนผมหน่อยแล้วกัน” ขณะพูดเขาก็ลุกขึ้น ทิ้งกาแพ่ที่ต้มเหล้าครึ่งแก้วไว้แล้วจากไปโดยไม่หันกลับมาอีก

หลัวเฟยนั่งอยู่คนเดียวครู่หนึ่ง จนกระทั่งได้ยินเสียงประกาศรายละเอียดเที่ยวบินที่เดินทางมาถึงจึงชำระเงินแล้วจากไป เมื่อเดินออกจากร้านกาแพ่เขาก็ติดต่อเบอร์คุณหมอผู้ดูแลนามบัตรได้ และนัดแนะสถานที่นัดพบกับอีกฝ่าย

หลัวเฟยรอดตรงจุดนัดพบได้ประมาณสิบนาที ผู้โดยสารในเที่ยวบินดังกล่าวก็เริ่มทยอยเข้าสู่อาคารผู้โดยสาร หลัวเฟยสายตาแหลมคม เขาหาเจิ้งเจี๋ยในฝูงชนเจออย่างรวดเร็ว เห็นเพียงดวงตาทั้งสองของเธอต่างปิดด้วยผ้าพันแผลกำลังเดินไปข้างหน้าช้า ๆ ภายใต้การพยุงของหญิงสาวชุดขาวคนหนึ่ง

หลัวเฟยเดินขึ้นหน้าสองสามก้าวเพื่อต้อนรับ หญิงสาวชุดขาวที่กำลังพยุงเจิ้งเจี๋ยอยู่คือเสี่ยวฉิน คุณหมอผู้ดูแลที่อาหั่วจัดเอาไว้ เมื่อเธอเห็นหลัวเฟยเดินใกล้เข้ามาก็เริ่มก้าวเท้าช้าลง เจิ้งเจี๋ยสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่างทันที เธอจึงใช้หูตั้งใจฟังอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็เดินไปยังทิศทางตรงหน้าช้า ๆ “คุณตำรวจหลัว ใช่คุณรีเป่ล่าคะ”

หัวเราะงุนงงอยู่ครู่หนึ่ง ถ้ามองกลับไปว่า “คุณรู้ได้ยังไงครับ” เมื่อครู่ขณะที่เขาติดต่อกับคุณหมอผู้ดูแลก็พูดไปเพียงว่ามารับ แต่ยังไม่ทันได้แสดงตัวตนที่แท้จริงด้วยซ้ำ

เจ็ญเจ็ญยิ้มพรางกล่าวว่า “ฉันได้ยินที่คุยกันที่เงินคุยกันทางโทรศัพท์ค่ะ ฉันจำเสียงของคุณได้”

“หูของเธอเนอะดีมากนะคะ ทั้งยังไม่ลืมเสียงที่เคยได้ยินอีกต่างหาก” เสี่ยวเจินเองก็ช่วยเสริมอยู่ด้านข้าง

แบบนี้เอง หัวเราะเองก็อดตกใจไปด้วยไม่ได้ ก่อนหน้านี้อาจารย์เจ็ญเจ็ญเพียงครั้งเดียว แต่อีกฝ่ายกลับสามารถแยกแยะเสียงของตนจากเสียงในสายโทรศัพท์ของอีกคนหนึ่งได้ ทั้งยังอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ผู้คนวุ่นวายอย่างสนามบินนี่อีก การได้ยินแบบนี้ถือว่าทำได้ยากมากในบรรดาคนธรรมดา

หลังทักทายกันเรียบร้อยแล้วหัวเราะเริ่มถามถึงผลการผ่าตัดของเจ็ญเจ็ญ “ตอนนี้อาการเป็นยังไงบ้างครับ”

“การผ่าตัดประสบความสำเร็จดีมากค่ะ” เสี่ยวเจินบอกหัวเราะ “ตอนนี้เหลือเพียงต้องพักฟื้น รอจนสามารถถอดผ้าพันแผลออกได้หมด เธอก็จะกลับมามองเห็นอีกครั้งค่ะ”

“คุณหมอบอกว่าดวงตาของฉันหายดีแล้วค่ะ เพียงแต่ยังไม่ชินต่อแสงภายนอกเท่านั้น ดังนั้นต้องค่อยๆ ถอดผ้าพันแผลพวกนี้ออก วันละหนึ่งชั้น หากนับรวมวันนี้ด้วยยังต้องใช้เวลาก่อสามสัปดาห์ค่ะ” เจ็ญเจ็ญยกนิ้วมือขึ้น ชูเลข ‘3’ และ ‘2’ ตามลำดับ บ่งบอกความต้องการที่อยากจะทำกลับมามองเห็นอีกครั้ง

“คุณหัวเราะคะ” เวลาที่เสี่ยวเจินนึกถึงนายจ้างของตนเอง “เขาบอกว่าจะมารับที่สนามบินนี่ค่ะ”

“อ้อ เขามีธุระกะทันหันเลยต้องกลับไปก่อนครับ” หัวเราะอ้างเหตุผลไปเรื่อยเปื่อย พอหันศีรษะไปเห็นเพียงเจ็ญเจ็ญกำลังเอียงศีรษะอยู่ดูจากสีหน้าแล้วคล้ายกับกำลังสนใจประเด็นนี้เป็นอย่างมาก เขาจึงพูดต่ออีกว่า “ช่วงนี้อากาศค่อนข้างขุ่น คงไม่มีเวลามาหาพวกคุณ”

เจิ้งเจี๋ยรับว่า “คะ” เสียงหนึ่ง มีทีท่าเสียใจนิดหน่อย ดวงตาของเธอ จะกลับมาเป็นปกติในไม่ช้านี้แล้ว เธออยากแบ่งปันข่าวดีนี้กับเพื่อนๆ แต่ กลับยังต้องการขอบคุณคนที่เคยช่วยเหลือ แต่ทำไมพวกเขาจะมาเจอกันอย่างกะทันหัน จากนั้นก็จากกันกะทันหันโดยไม่ได้รำลืออยู่เรื่อยเลยละ

เหตุผลเกี่ยวพันที่ลึกซึ้งกว่านี้แน่นอนว่าหลัวเพยพูดอะไรไม่ได้อีก เขาพาเจิ้งเจี๋ยและเสี่ยวเงินไปยังลานจอดรถของสนามบิน แล้วใช้โอกาสนี้ เปลี่ยนหัวข้อสนทนา “ผมจัดหาที่พักในวิทยาลัยตำรวจให้คุณอยู่สักพัก แล้ว ทั้งยังให้หัวหน้าเพื่อนของผมให้ช่วยดูแลคุณ ที่นั่นปลอดภัย เงียบสงบ รอบๆ มีทั้งโรงพยาบาล โรงอาหาร สะดวกสบายทุกอย่าง คุณพักพื้นที่นั้น ให้สบายใจนะครับ”

เมื่ออีกฝ่ายเอาใจใส่รายละเอียดแบบนี้ทำให้เจิ้งเจี๋ยซึ่งใจ แต่หลัง กล่าวคำขอบคุณไป เธอกลับรู้สึกไม่ค่อยสบายใจ “ฉันเปลี่ยนที่อยู่กะทันหัน แบบนี้ เพื่อนของฉันจะหาฉันไม่พบรีเปล่าคะ”

หลัวเพยยิ้ม “หากพวกเขาต้องการหาตัวคุณย่อมต้องพบอยู่แล้ว ครับ”

หญิงสาวพยักหน้ารับอย่างวางใจ อีกฝ่ายไม่ได้บอกว่าทำไมหากเพื่อน ต้องการหาตนย่อมต้องหาพบ แต่ในคำพูดของชายคนนี้กลับมีพลังงาน พิเศษบางอย่างที่ทำให้หน้าเชื่อถือ

ขณะนี้เสี่ยวเงิน คุณหมอผู้ดูแลทำงานของตนสำเร็จลุล่วงแล้ว หลัง เธอส่งเจิ้งเจี๋ยขึ้นรถของหลัวเพยก็กล่าวลาทั้งสองคน แล้วเดินทางไปหา อาหิวเพื่อรับค่าจ้างด้วยตนเอง หลัวเพยเองก็ขับรถพาเจิ้งเจี๋ยเดินทางมาถึง วิทยาลัยตำรวจเมืองมณฑล วนรอบวิทยาลัยอันแสนสงบนี้อยู่ครึ่งรอบ สุดท้ายจึงหยุดลงที่หน้าหอพักแห่งหนึ่ง

บริเวณปากทางมีคนรอพวกเขาอยู่ก่อนแล้ว เธอคือหญิงสาวอันโยน ผอมเพรียวคนหนึ่ง ผมยาว ตาโต ผิวขาวผ่อง เต็มไปด้วยกลิ่นอายความ มั่งคั่งของแดนใต้ แต่บริเวณหว่างคิ้วของเธอกลับคมเข้มดูมีสติปัญญา ความสามารถ แผงไปด้วยกลิ่นอายความมั่งคั่งจากล้าหาญของหญิงสาวที่ ไม่ได้อยู่ไปกว่าผู้ชาย

เมื่อหัวเฟยจอตลอดเรียบร้อย ตนก็กระโดดลงจากรถก่อน เปิดประตูพวงจิ้งเจีย

ขณะนี้หญิงสาวที่คอยอยู่แล้วก็เดินเข้ามาบริเวณประตูรถ เธอช่วยหัวเฟยพวงร่างของจิ้งเจีย ขณะเดียวกันก็ถามอย่างห่วงใยว่า “ตาเป็นยังไงบ้าง”

“ดีค่ะ ทุกอย่างเรียบร้อยดี” จิ้งเจียตอบกลับสั้นๆ ขณะเดียวกันก็เอียงศีรษะไปยังทิศทางของผู้หญิงคนนั้น รวากับกำลังจินตนาการรูปร่างของอีกฝ่ายในใจ

หัวเฟยแนะนำกับจิ้งเจียว่า “นี่คืออาจารย์มู่แห่งวิทยาลัยตำรวจ เธอคือเพื่อนคนที่ผมบอกคุณ ช่วงนี้คุณจะอยู่กับเธอ เธอจะดูแลคุณเป็นอย่างดีแน่นอน”

อาจารย์มู่ที่หัวเฟยพูดถึงก็คือมู่เจี้ยนอวี่น อาจารย์ด้านจิตวิทยาหัวเฟยเคยทำงานร่วมกับเธอคนนั้นในชุดสืบสวนพิเศษ ‘สี่หนึ่งแปด’ ขณะประลองฝีมือกับ Eumenides อีกทั้งสร้างความสัมพันธ์ที่มากกว่าเพื่อนร่วมงานขึ้น ครั้งนี้หัวเฟยรับตัวจิ้งเจียกลับมาเมืองมณฑลก็ตระหนักได้ว่าตนเป็นผู้ชาย หลายเรื่องไม่สะดวกที่จะดูแล จึงขอความช่วยเหลือจากมู่เจี้ยนอวี่น ฝ่ายหลังก็ตอบรับทันที หลายปีมานี้เธออยู่ในหอพักนักเรียนของวิทยาลัยตำรวจคนเดียว จึงดีใจที่จะมีเพื่อนใหม่มาอยู่ด้วย และยิ่งกว่านั้น พ่อของหญิงสาวคนนี้ยังเป็นถึงรุ่นพี่ที่บรรดาดำรวจเคารพอีกด้วย

จิ้งเจียคำนับมู่เจี้ยนอวี่นที่หนึ่ง “ขอบคุณค่ะ อาจารย์มู่”

มู่เจี้ยนอวี่นตอบกลับซ้ำๆว่า “ไม่ต้องเกรงใจขนาดนั้นก็ได้อ เรียกฉันว่าพี่มู่ก็พอค่ะ”

จิ้งเจียเองก็ว่าง่าย ยิ้มพลางรีบแก้คำเรียก ‘พี่มู่’ ทันที

มู่เจี้ยนอวี่นยิ้มสดใสขึ้นมา “น้องสาว ช่วงนี้เธออยู่เป็นเพื่อนฉันก็แล้วกัน ผู้การหัวเฟยบอกว่าเธอเล่นไวโอลินเพราะมาก ถ้ามีโอกาสให้ฉันได้รับเกียรติฟังบ้างนะ”

ทั้งสองคนเรียกพี่สาวน้องสาวกันไปมารวากับเคยพบกันมาก่อน ตอนนี้อยู่เหมือนหัวเฟยจะกลายเป็นคนนอกเสียแล้ว ฝ่ายหลังกระแอม

ทีหนึ่ง แกล้งบ่นอย่างไม่พอใจ “เฮ้อ เดียวก็พี่สาวเดียวก็น้องสาว เลียน ไหมเนี่ย”

“มีคณิจจาแล้วละ...คุณเป็นถึงผู้การล้นนะคะ พวกเราอยากเรียกคุณว่าพี่ชายยังไม่กล้าเลย” มู่เจี้ยนอวี่นจงใจกลั่นแกล้งอีกฝ่าย แสดงให้เห็นมุมมองเหยียดหยามเพศตรงข้าม

“เอาละๆ” หัวเพยแยกเขี้ยวอย่างเหลืออด “รีบพาเจิ้งเจียไปพักผ่อนเถอะ เธอบินไปบินมาตลอดทางลำบากแยะเลย”

“รีบอะไร ไม่ต้องกินข้าวก่อนหรือ” มู่เจี้ยนอวี่นจ้องหัวเพยแวบหนึ่ง แล้วหมุนตัวกลับไปพุงแขนเจิ้งเจียเอาไว้ กล่าวเสียงนุ่ม “ฉันจัดการเรียบร้อยแล้วละ แถวนี้มีร้านอาหารใช้ได้อยู่ร้านหนึ่ง เดียวเธออยากกินอะไรสั่งได้เลยนะ มื้อนี้ให้คุณตำรวจหัวเลี้ยง”

เจิ้งเจียรู้สึกเกรงใจ “ไม่เอาค่ะ ให้พวกพี่เหนื่อยกันขนาดนี้สมควรเป็นฉันมากกว่าที่ต้องเลี้ยง”

มู่เจี้ยนอวี่นยิ้มกล่าว “น้องสาว เธอจะเกรงใจทำไมกัน เขาจะเป็นหัวหน้า ไม่ใช่เขาเลี้ยงจะให้ใครเลี้ยง”

หัวเพยเองก็กล่าวว่า “ผมเลี้ยงครับผมเลี้ยง” จากนั้นก็กระโดดขึ้นฝั่งคนขับก่อน “สุภาพสตรีทั้งสอง รีบขึ้นรถเถอะครับ”

มู่เจี้ยนอวี่นพุงเจิ้งเจียกลับเข้าไปนั่งในรถอีกครั้ง หลังบทสนทนาข้างนี้ เจิ้งเจียก็ไม่ปฏิบัติตัวเห็นท่าเหมือนคนแปลกหน้าเมื่ออยู่ต่อหน้าทั้งสองคนอีกต่อไป ทั้งสามพูดคุยกันเรื่อยเปื่อยครู่หนึ่งก็เดินทางมาถึงร้านอาหารที่มู่เจี้ยนอวี่นวางแผนเอาไว้

หลังมื้ออาหารเลิศรส หัวเพยและมู่เจี้ยนอวี่นส่งเจิ้งเจียกลับมาที่หอพักวิทยาลัยตำรวจ ดูแลให้เธอล้างหน้าล้างตาพักผ่อน ขณะนี้แม้เพิ่งจะล่วงเลยเวลาบ่ายไป แต่เจิ้งเจียกลับมาจากอเมริกายังปรับตัวกับเวลาไม่ได้ ดังนั้นจึงเข้าสู่ห้องแห่งนิราอันแสนหวานอย่างรวดเร็ว

ก่อนหน้านี้อหัวเพยและมู่เจี้ยนอวี่นไม่ได้พบหน้ากันมาหลายวันแล้ว การพบกันครั้งนี้จึงต้องรำลึกความหลังเป็นธรรมดา ทั้งสองกลัวจะรบกวนเจิ้งเจียจึงลงไปเดินเล่นด้านล้างอาคาร พูดคุยเคียงข้างกันรอบวิทยาลัย

“จะว่าไปเป็นอาจารย์วิทยาลัยแบบพวกคุณนะสบายแล้ว” พอหัวเพยออกมาหน้าตาก็เริ่มเสียดาย “อายุน้อยขนาดนี้ก็ผ่อนบ้านแล้ว นายตำรวจชั้นผู้น้อยในกองของพวกผมไม่มีนะสวัสดิการแบบนี้ละ”

มู่เจี้ยนอวี่นสายหน้าพลางกล่าวว่า “ไม่ได้ดีแบบที่คุณคิดหรอก นี่เป็นบ้านพักหมุนเวียนที่ให้กับบุคลากรในวิทยาลัยที่ยังโสดเท่านั้น พอแต่งงานแล้ววิทยาลัยก็จะเอาคืน”

หัวเพยตอบเพียง “อ้อ” แล้วใช้จางหะนี้ล้อเล่น “คุณคงจะไม่ถ่วงเวลาไม่แต่งงานตลอดไปเพราะแบบนี้หรอกนะ”

มู่เจี้ยนอวี่นกัดริมฝีปากราวกับเสียดใจอยู่บ้าง “ก็ไม่เจอคนที่เหมาะสมจะแต่งงานกับใครล่ะ”

ตอนแรกหัวเพยเพียงอยากล้อเล่นนิดหน่อยเท่านั้น ไม่คิดว่าอีกฝ่ายกลับจริงจัง แต่นี่ก็ไม่แปลก มู่เจี้ยนอวี่นอายุยี่สิบแปดกำลังจะเข้าสู่ช่วงอายุสาววัยกลางคนเร็ว ๆ นี้แล้ว เรื่องสำคัญในชีวิตขนาดนี้ก็กลับยังไม่รู้ว่าจะเป็นไปในทิศทางไหน ไม่ว่าใครคงรู้สึกโทษตนเองอยู่บ้างกระมัง หัวเพยอยากปลอมใจอีกฝ่ายสักหน่อย แต่กลับไม่รู้จะเริ่มพูดอย่างไร หลังจากล้งเลอยู่สักพักก็พูดขึ้นว่า “คงเพราะรสนิยมของคุณสูงไปแน่ๆ”

“ไม่ใช่รสนิยมสูงอะไรหรอก...” มู่เจี้ยนอวี่นพูดพลางสายหน้าว่า “อาจจะเพราะฉันเป็น...โรคทางอาชีพละมัง”

“โรคทางอาชีพ?”

“ใช่ บางครั้งฉันก็นึกเสียดใจที่ไม่ต้องมาศึกษาจิตวิทยา คุณลองคิดดูนะ เมื่อมีผู้ชายคนหนึ่งมายืนพูดตรงหน้าฉันสองสามประโยค ฉันก็วิเคราะห์ลักษณะนิสัยเฉพาะของเขาได้เกือบทั้งหมด หลังจากนั้นถ้าใช้เวลาร่วมกันก็ไม่รู้สึกแปลกใหม่อีก แล้วจะไปหาความรู้สึกแบบคบกันหวานซึ่งได้จากไหนล่ะ”

“แบบนี้เองหรือ” หัวเพยอดยิ้มออกมาไม่ได้ “แล้วคุณจะทำยังไงล่ะ หากผู้ชายเจอผู้หญิงแบบคุณก็คงรู้สึกกลัวละมัง”

“จริงหรือ” มู่เจี้ยนอวี่นเงยหน้าขึ้นรวดเร็ว ราวกับสนใจเหตุผลที่อีกฝ่ายพูดเป็นอย่างมาก จู่ๆ เธอก็ถามขึ้นหลังนิ่งเงียบไปครู่หนึ่งว่า “แล้ว

คุณรู้สึกกลัวฉันบ้างไหม”

หลัวเฟยตกตะลึงเล็กน้อย ตอบว่า “ผมกลับไม่รู้สึกละแบบนั้น...”

มู่เจี้ยนอวี่นถอนหายใจ “นั่นแสดงว่าตอนนี้ฉันยังมองคุณไม่ทะลุปรุโปร่ง”

หลัวเฟยยกไหล่ ไม่แน่ใจว่านี่ถือเป็นคำชมที่ตีรีเปลา

“พูดเรื่องคุณดีกว่า” มู่เจี้ยนอวี่นหันลูกศรกลับไปท่หลัวเฟย “ผ่านไปหลายปีแล้วทำไมคุณยังตัวคนเดียวอีกล่ะ คุณจะกลายเป็นหวังเหล้า³ อยู่แล้ว”

หลัวเฟยตอบกลับอย่างคลุมเครือ “ตัวคนเดียวก็ดี...”

แต่มู่เจี้ยนอวี่นกลับไม่ยอมปล่อยให้หลัวเฟยไปง่ายๆ เธอมองตาอีกฝ่าย “คุณลืมเมิ่งอวี่นไม่ได้ ใช่ไหม”

หลัวเฟยหลบสายตาดูครู่หนึ่ง แล้วพึมพำว่า “ผม...ผมไม่รู้”

“คุณไม่รู้?”

หลัวเฟยสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง อารมณ์ไม่สู้หนาวอีกต่อไป เขายอมสบตาอีกฝ่ายแล้วพยายามเน้นย้ำอีกครั้ง “ใช่ ผมไม่รู้”

มู่เจี้ยนอวี่นจ้องมองหลัวเฟยอยู่นานราวกับต้องการอ่านใจของอีกฝ่าย แต่สุดท้ายเธอก็กลับสายศีรษะอย่างจนหนทาง กล่าวด้วยความเสียใจว่า “ฉันมองคุณไม่ออกจริงๆ คุณรู้ไหมว่าเพราะอะไร เพราะคุณเก็บซ่อนบางสิ่งบางอย่างลึกเกินไป ลึกจนคุณเองก็แยกแยะมันไม่ได้ แล้วคนอื่นจะเข้าใจได้อย่างไร”

หลัวเฟยนิ่งเงียบไม่กล่าวอะไร ทอดสายตามองไปไกล เพียงแต่จิตใจที่ถูกระตุกนั้นยิ่งอยากวิ่งหนีเพียงใดกลับยิ่งไม่มีทีท่าให้หลบหนี สายตาก็มองไปยังต้นไม้และอาคารของวิทยาลัย ต้นไม้มากมายเหล่านั้น สิ่งละอันพันละน้อยพวกนั้น ทุกที่เต็มไปด้วยเงาของเมิ่งอวี่น ทุกที่ต่างเต็มไปด้วยความทรงจำอันหอมหวานและเจ็บปวดที่ไม่สามารถลบเลือนได้

³ หมายถึง ชายโสดที่มีอายุ 35 ปีขึ้นไป มีที่มาจากหนังสือเรื่อง หวังเหล้า³ (王老五) ที่ถ่ายทำในปี ค.ศ. 1937

เวลานี้ทั้งสองต่างก็นั่งกัน บรรยากาศรอบข้างเริ่มอึดอัด สุดท้าย มู่เจี้ยนอวี่นก็เริ่มเอ่ยปากขึ้นหลังผ่านไปเนิ่นนาน เธอเปลี่ยนประเด็นใจแจ่มเกินไปอยู่บ้าง “ช่วงนี้งานเป็นยังไงบ้าง มีอะไรคืบหน้าบ้างไหม”

หลัวเฟยถอนหายใจเบา ๆ ว่า “เรื่องยุ่งอยู่ยั้งซับซ้อนขึ้นแล้วละ”

“หืม?” เมื่อเห็นท่าทางแบบนั้นของหลัวเฟย ความสนใจของมู่เจี้ยนอวี่นก็ถูกดึงกลับขึ้นมา และเริ่มจี้ถามอย่างละเอียด “ครั้งก่อนคุณบอกว่า ‘พีหลง’ อะไรนั่นเกิดอุบัติเหตุรถยนต์แล้วเกี่ยวข้องกับอาหั่ว ต่อมาเรื่องนั้นตรวจสอบชัดเจนบ้างหรือยังล่ะ”

“ชัดเจนขึ้นบ้างแล้ว เป็นแผนของอาหั่วแน่แหละ เขาจัดการให้หญิงสาวคนหนึ่งมอมเหล้าพีหลงก่อน จากนั้นก็ขับรถด้วยตนเองแล้วทำให้เกิด ‘อุบัติเหตุรถยนต์’ นั้น”

“แล้วทำไมยังไม่จับเขาล่ะ”

หลัวเฟยแบมือยกไหล่ปลางพูดว่า “ไม่มีหลักฐาน จากอุบัติเหตุรถยนต์นี้มันเป็นความรับผิดชอบทั้งหมดของพีหลง และเขาเองก็ยอมรับการวินิจฉัยจากแผนกจราจรแล้ว แบบนี้ตำรวจอาชญากรรมอย่างเราก็ยากที่จะเข้าไปยุ่ง”

“ไมใช่ว่ายังมีผู้หญิงอีกคนด้วยหรือ” มู่เจี้ยนอวี่นเตือนสติอีกฝ่าย “เป็นไปได้ไหมที่จะเข้าทางเธอ”

“ผู้หญิงคนนั้นชื่อหมิงหมิง สองอาทิตย์ก่อนเธอก็ประสบอุบัติเหตุ ตอนนี้อยู่ในห้องไอซียูโรงพยาบาลประชาชน”

มู่เจี้ยนอวี่นได้กลิ่นไม่ชอบมาพากลจากเรื่องนี้อย่างรวดเร็ว “อุบัติเหตุ? เป็นอุบัติเหตุจริงหรือ”

หลัวเฟยสบตาอีกฝ่ายเป็นเชิงรู้กัน กล่าวต่อว่า “ดูจากภายนอกแล้วมันคืออุบัติเหตุจริงๆ วันเกิดเหตุเป็นวันเกิดของอาหั่ว หมิงหมิงมาถึงที่พักของอาหั่วก่อน และยิ่งเตรียมเด็กเอาไว้ให้อีกฝ่ายด้วย แต่ขณะนั้นแก๊สในห้องกลับรั่วอย่างไม่ทราบสาเหตุ ขณะที่เธอจุดไฟแช็กเพื่อจะจุดเทียนวันเกิดนั้น แก๊สที่รั่วก็ก่อให้เกิดระเบิดขึ้น เธอเลยถูกไฟพลอกบาดเจ็บสาหัสในที่เกิดเหตุ”

พอม่เจี้ยนอวีนฟังจบก็รีบแสดงความคิดเห็นของตนเอง “จะมีเรื่อง บังเอิญขนาดนั้นได้ยังไง ฝีมือของลูกน้องเกาเต๋อเซินแน่นอน!”

หลัวเฟยพยักหน้า “น่าจะเป็นอย่างนั้น เป้าหมายที่แท้จริงของพวกเขา คืออาหั่ว แต่ที่คาดไม่ถึงคือหมิงหมิงมาถึงที่พักของอาหั่วก่อน ดังนั้นเธอ เลยกลายเป็นแพะรับบาปแทนอาหั่วไป”

ม่เจี้ยนอวีนแค้น “ฮี้” ออกมาเสียงหนึ่งแล้วกล่าวว่า “หมิงหมิงคนนี้ ช่วยคนชั่วมาแล้ว สุดท้ายตัวเองก็มีจุดจบที่ไม่ดีสักเท่าไร”

หลัวเฟยส่ายหน้าไม่พูดอะไร เขาเข้าใจความรู้สึกเจ็บแค้นของ ม่เจี้ยนอวีนดี แต่เขาเคยไปเยี่ยมหมิงหมิงที่โรงพยาบาลด้วยตนเอง สภาพ ของหญิงสาวคนนั้นทำให้เขากล่าวโทษอีกฝ่ายไม่ได้อีกเลย

ม่เจี้ยนอวีนคิดทบทวนด้วยตนเองอยู่พักหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ในเมื่อ ตอนนั้นจับพิรุณาหั่วไม่ได้ชั่วคราว ทำไมไม่ใช้คดีนี้จัดการกับเกาเต๋อเซินละ เจ้านี้ไม่ใช่คนดีอะไรเลย หากเป็นแบบนี้ต่อไปคงกลายเป็นตั้งหัวคนที่ สองเข้าสักวัน”

“ถูกต้อง จากสถานการณ์ตอนนี้ ภัยสังคมของเกาเต๋อเซินดูจะ มากกว่าอาหั่วเสียอีก” หลัวเฟยแสดงว่าเห็นด้วยกับความคิดของม่เจี้ยนอวีนก่อน แล้วจึงเปลี่ยนประเด็นว่า “แต่คดีนี้ก็ไม่ง่ายเหมือนกัน ผู้ก่อคดี เป็นคนมีความสามารถ”

ม่เจี้ยนอวีนยิ่งสนใจมากขึ้น รีบซักถาม “ใช้วิธีการอะไร”

“ภายในห้องไม่มีร่องรอยความเสียหายของสายแก๊สเลย กลอนประตู ก็ไม่มีรอยงัดแงะ อีกทั้งหลังเกิดระเบิดและเพลิงไหม้ขึ้น หากอยากจะ ตรวจสอบพวกรอยนิ้วมือภายในห้องก็เป็นไปได้เลย แต่สถานที่เกิดเหตุ เป็นอพาร์ทเมนต์หรู ดังนั้นความหวังเดียวของผมอยู่ที่กล้องวงจรปิดที่ติดตั้งที่หัวอพาร์ทเมนต์”

ม่เจี้ยนอวีนทลายจากคำพูดของหลัวเฟย “แต่สุดท้ายกลับทำให้คุณ ต้องผิดหวัง”

“กล้องวงจรปิดภายนอกห้องจับภาพพนักงานที่ต้องสงสัยไม่ได้เลย แต่ในวันเกิดเหตุกล้องวงจรปิดบริเวณบันไดของทุกชั้นเสียหายเพราะฝีมือ

มนุษย์ทั้งหมด”

มูเจี้ยนอวี่นแสดงสีหน้าตกใจออกมาเล็กน้อย “คนคนนี่ไม่ธรรมดาเลยจริงๆ!”

“อืม เขาสะเดาะกลอนเป็น รู่วีธีบังคับเส้นทางแก๊ส คุณเคยกับจุดติดตั้งกล้องวงจรปิดรอบๆ พาร์ตเมนต์ ทั้งยังหลบหลีกกล้องวงจรปิดเข้าสู่ตัวอาคารได้อีกด้วย หลังเข้าสู่อาคารแล้ว เขาเลือกไม่ใช้ลิฟต์ที่สะดวกสบายและรวดเร็ว แต่นี่ก็หลบเป้าหมายที่ต้องการจู่โจมได้แล้ว หลังจากเขาทำลายกล้องวงจรปิดบริเวณบันไดทางเดินแล้ว บันไดทางเดินทั้งหมดก็กลายเป็นระเบียบทางเดินอิสระที่ใช้เป็นทางเข้าออกและหลบซ่อนตัว”

หลัวเฟยกกล่าวไปพลางมูเจี้ยนอวี่นก็พยักหน้าไปพลาง เธอก็สามารถคิดทั้งหมดนี้ได้เช่นกัน แต่หลัวเฟยกกล่าวขึ้นหลังหยุดพักไปช่วงหนึ่ง “ทั้งหมดนี้ยังไม่ใช่ประเด็นสำคัญ คนคนนี่ยังทำเรื่องเรื่องหนึ่ง เรื่องนี้ถึงจะเป็นวิธีการที่ยอดเยี่ยมจริงๆ”

ความคิดทั้งหมดของมูเจี้ยนอวี่นถูกหลัวเฟยกชี้แจงถามขึ้นไม่ได้ “เรื่องอะไร”

“เขามุกรุกอพาร์ตเมนต์อีกห้องหนึ่งในชั้นเดียวกัน ตอนนั้นไม่มีคนอยู่อพาร์ตเมนต์ห้องนั้น มีทรัพย์สินภายในห้องหายไปเล็กน้อย แน่แน่นอนว่าการกระทำของเขาก็ไม่ทิ้งร่องรอยใดๆ ไว้ภายในห้องเช่นกัน”

มูเจี้ยนอวี่นกะพริบตาอย่างไม่ค่อยเข้าใจ “นี่...นี่มาไม่ไหนเลย”

“เขาสั่งร่วมซุชิไฟให้ตัวเองนะ” หลัวเฟยกอธิบายว่า “จะว่าไปแล้วแบบนี้ หากการกระทำทั้งหมดของเขาไม่เรียบร้อย ทั้งทางอะไรไว้ให้ตำรวจจับได้ เขาก็แก้ต่างได้ว่าจุดประสงค์ของตนคือลักทรัพย์ แล้วทรัพย์สินที่เขาขโมยไปก็เป็นจำนวนน้อย หากต้องการกล่าวโทษเขาก็คงไม่ได้รับโทษหนักหนาอะไรมาก”

พอได้ยินหลัวเฟยกพูดแบบนี้ มูเจี้ยนอวี่นก็เริ่มเข้าใจอะไรขึ้นมาทันที ถอนหายใจออกมาเบาๆ ว่า “เจ้าหมอนี่ทำงานรัดกุมดีจริงๆนะ!”

“ไม่เพียงแค่นี้หรอก” ในคำพูดของหลัวเฟยกยังแฝงความหมายอื่นอยู่ด้วย “เขายังเข้าใจขั้นตอนการปฏิบัติงานของตำรวจเป็นอย่างดีอีกด้วย”

นี่คือสิ่งที่น่ากลัวที่สุด!”

ครั้งนี้มู่เจี้ยนอวีนไม่พูดอะไรอีก เธอเพียงมองหัวเพยนิ่งๆ รอฟังที่เขาจะกล่าวต่อไป ฝ่ายหลังจึงกล่าวต่อว่า “แม้ว่าเราจะเข้าใจระบบกลองวงจระปัดโดยรอบอพาร์ตเมนต์ทั้งหมดเป็นอย่างดี ทั้งยังเตรียมการโต้ตอบรัดกุม แต่หากตำรวจต้องการตรวจสอบร่องรอยของเขาก็ยังพอมีวิธีอยู่ก่อนอื่นพวกเราควรตีวงกว้างเข้าไปตรวจสอบผู้อาศัยทั้งหมด ไม่ว่าจะหมอนั้นจะเจ้าเล่ห์ขนาดไหน แต่ก็ไม่ใช่มนุษย์ล่องหนจริงไหม ในเมื่อเขาเคยเข้าไปในย่านที่พักอาศัย ก็ย่อมต้องพบปะกับคนในละแวกนั้น พวกเราสามารถสอบถามจากผู้พักอาศัย ว่าในวันที่เกิดเหตุเห็นคนแปลกหน้าบ้างรีเปล่าขอแค่เราทำงานละเอียดพอ ยังไงก็ต้องพบเบาะแสไม่มากก็น้อย แล้วใช้เบาะแสพวกนี้ขุดคุ้ยต่อไป กระจายคำสั่งให้พนักงานขับแท็กซี่ พนักงานขายตั๋วรถเมล์ พนักงานดูแลลานจอดรถในละแวกที่พักอาศัยทั้งหมด ขณะเดียวกันก็ตรวจสอบกลองวงจระปัดบริเวณถนนหนทางที่เกี่ยวข้อง ค่อยๆ ก้าวไปที่ละก้าวแบบนี้ หากอยากจะลากตัวหมอนั้นออกมาก็เชื่อว่าจะเป็นไปไม่ได้ซะทีเดียว”

มู่เจี้ยนอวีนดะปากพูดแทรกขึ้นว่า “แบบนี้งานใหญ่เลยนะ”

“ปัญหามันอยู่ตรงนี้แหละ อยากเปิดฉากทำงานพวกนี้ต้องโยกย้ายทั้งกำลังคนและกำลังทรัพย์มากมาย นี่ไม่ใช่เรื่องที่ยากทำก็ทำได้เลย ต้องมีขั้นตอน ตั้งชุดสืบสวนพิเศษขึ้นมา และหากต้องการตั้งชุดสืบสวนพิเศษตัวคดีจำเป็นต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนดจึงจะได้”

มู่เจี้ยนอวีนกระจางขึ้นมาทันที “ฉันเข้าใจแล้ว คดีเจตนาฆ่าอาจจะเป็นไปได้ แต่คดีลักทรัพย์ชัดเจนอยู่แล้วว่าเป็นไปไม่ได้”

“ถูกต้อง” หัวเพยใช้แวตาคู้นชมจ้องมองมู่เจี้ยนอวีน การสนทนาอย่างออกรสกับอีกฝ่ายเป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยมมาก รูๆ เขาก็อธิบายละเอียดขึ้นว่า “คนที่วางแผนคดีระเบิดในครั้งนี้ฝีมือยอดเยี่ยมมาก ในสถานที่เกิดเหตุระเบิดไม่พบร่องรอยการกระทำของมนุษย์เลยแม้แต่ชนิดเดียว เหตุระเบิดจึงถูกจัดการแบบคดีอุบัติเหตุ...ชัดเจนว่าเป็นผลลัพธ์ที่ต้องการ แต่ยังไงก็ยังมีเรื่องที่ไม่เป็นผลดีกับเขาอยู่เหมือนกัน เขาจำเป็นต้อง

ทำลายระบบกล้องวงจรปิดภายในทั้งหมดเพื่อจะได้ไม่หลงเหลือข้อมูลรูปภาพให้ทางตำรวจ และการทำลายแบบนี้ทำให้ยืนยันได้ว่าการระเบิดเป็นคดีฆาตกรรมที่วางแผนเอาไว้ล่วงหน้า เขาจึงก่อเหตุลักทรัพย์อีกคดีเพื่อแก้ปัญหานี้ เพื่อปิดปิดการทำลายกล้องวงจรปิด แบบนี้ตำรวจจึงมีเหตุผลไม่เพียงพอที่จะเชื่อมโยงคดีระเบิดกับเรื่องกล้องวงจรปิดเข้าด้วยกัน และไม่สามารถทำให้เหตุการณ์ระเบิดกลายเป็น ‘คดีฆาตกรรมโดยเจตนา’ ได้ การจะจัดตั้งชุดสืบสวนพิเศษขึ้นก็ย่อมเป็นไปได้

มู่เจี้ยนอวี่นขมวดคิ้ว ตอนนั้นเธอเข้าใจแล้วว่าทำไมหลัวเฟยจึงเป็นกังวลกับคดีนี้มาก การใช้วิธีลงมือที่มีผลต่อกระบวนการยื่นเรื่องสืบสวนคดีของตำรวจแบบนี้คงไม่ใช่เรื่องที่คนธรรมดาคิดจะรัง

“ดูแล้วหมอนี่คงเป็นมืออาชีพนะ” เมื่อมู่เจี้ยนอวี่นพูดถึงตรงนี้जूๆ ความคิดก็กระตุกวาบขึ้น “คงเป็นคนที่เคยก่อคดีมาก่อนสินะ”

หลัวเฟยส่ายศีรษะ “คนที่เคยก่อคดีมาแล้วไม่นานกลัวทรอก ซ้ำยังเป็นประโยชน์ต่อเราในการตรวจสอบเป้าหมายด้วย ตอนนี่ที่ผมกังวลคือความเป็นไปได้อีกแบบหนึ่ง...”

มู่เจี้ยนอวี่นเหมือนจะคาดเดาอะไรได้รางๆ แต่ไม่กล้าตัดสินใจ “ความหมายของคุณคือ?”

หลัวเฟยพูดให้ชัดเจนขึ้น “ผมกังวลว่าในพวกของเกาเต๋อเซินจะมีตำรวจคอยช่วยเขาวางแผน”

มู่เจี้ยนอวี่นเงิบไปครู่หนึ่ง แล้วกล่าวว่า “เรื่องแบบนี้อย่าพูดเรื่อยเปื่อย...ฉันว่าคุณด่วนสรุปไปหน่อย”

“หากกังวลจากการวิเคราะห์เมื่อกี้ อาจเป็นการด่วนสรุปไปหน่อย แต่หากเชื่อมโยงกับเรื่องอื่นได้ เกรงว่าคงจะไม่ใช้การด่วนสรุปขนาดนั้นแล้ว...”

มู่เจี้ยนอวี่นเบิกตากว้างถาม “ยังมีเรื่องอะไรอื่นอีกหรือ?”

“หลังตั้งหัวตาย ผู้บัญชาการซ่งก็เริ่มวางแผนตรวจสอบความเคลื่อนไหวทางการเงินของหลงอวี่กู่ปี้ และเปิดฉากขึ้นตั้งแต่เมื่อสามเดือนก่อน เพราะตระเตรียมมาพร้อมปฏิบัติการครั้งนี้จึงทำให้หลงอวี่กู่ปี้ได้รับ

ผลกระทบอย่างหนัก และน่าจะในเวลาเดียวกัน เกาเต๋อเซินก็รีบก็หันมาเล่นงานอำนาจของอาหั่วอย่างเต็มกำลัง อีกทั้งพลังในการจู่โจมของพวกเขา ก็แสดงให้เห็นว่าวางแผนและเตรียมการไว้แล้ว ทั้งสองเหตุการณ์ประจวบเหมาะขนาดนี้ สามารถทำให้ สามารถทำให้...”

หลัวเฟยพูดได้ครั้งหนึ่งก็เริ่มมีสีหน้าอับจนคำพูด มู่เจี้ยนอวี่นอดแรงเขาไม่ได้ “สามารถทำให้อะไร ออย่ามั่วอมพะนำอยู่สิ”

“สามารถทำให้อาหั่วคิดว่า เกาเต๋อเซินก็รีบและตำรวจอย่างเรามีการร่วมมือกันบางอย่าง” ในที่สุดหลัวเฟยก็ยิ้มคำพูดบางส่วนของอาหั่วพูดออกมา

มู่เจี้ยนอวี่นคิดอย่างถึถ้วนอยู่ครู่หนึ่ง ยิ่งคิดก็ยิ่งแปลกใจ “หรือในพวกเราจะมีสายของเกาเต๋อเซินอยู่จริง ๆ”

หลัวเฟยไม่ได้กล่าวอะไร เพียงแต่แวตาทที่จ้องมองมาไม่รู้วากำลังคิดอะไรอยู่

แต่มู่เจี้ยนอวี่นเริ่มจริงจังขึ้นแล้ว เธอพูดกับหลัวเฟยอย่างซิงซิงว่า “คุณต้องรีบตรวจสอบให้ชัดเจนนะ เพราะไม่อย่างนั้นหากเรื่องนี้กระจายออกไปในสังคมคงกระทบต่อชื่อเสียงของตำรวจเรามาก”

จู่ๆ หลัวเฟยก็ปลันหัวเราะขึ้นเมื่อมองมู่เจี้ยนอวี่น ฝ่ายหลังจึงถามว่า “คุณหัวเราะอะไร”

หลัวเฟยกล่าวว่า “คำพูดของคุณเหมือนอาจารย์กำลังสอนนักเรียน ผมกำลังคิดว่า ปกติตอนคุณสอนหนังสือจะเป็นแบบนี้ด้วยรีเปล่า”

“ฉันกำลังคุยเรื่องสำคัญกับคุณอยู่นะ แต่คุณนี่สิเปลี่ยนเรื่องเก่งจริง!” มู่เจี้ยนอวี่นคล้ายกำลังชนพองด้วยความรุ่มร้อน แต่หัวใจกลับเต้นเร็วขึ้นอย่างไม่มีสาเหตุ ขณะเดียวกันก็อดแอบคิดไม่ได้ว่า ตอนนั้นสอนหนังสือเป็นแบบนี้จริงหรือ เขาจะชอบที่ฉันเป็นแบบนี้รีเปล่า

เมื่อหลัวเฟยเห็นอีกฝ่ายหน้านี้คิ้วขมวดก็หัวเราะ “ฮิๆ” พลังเอามือไพล่หลังแล้วเดินไปด้านหน้า ราวกับกำลังหลบปลายตาอยู่ อย่างไรก็ตาม มู่เจี้ยนอวี่นไล่ตามไปไม่ลดละ แล้วพูดแหยอีกฝ่าย “นี่ ที่ฉันพูดเมื่อก็คุณได้ยินรีเปล่า ฉันไม่เชื่อหรอกว่าด้วยความสามารถของคุณ

จะหาเบาะแสไม่เจอสักนิดเลย”

พอกระตุ้นเข้าหน่อยก็เห็นผลทันที หลัวเพยหยุดดีเท่าลง หมุนตัว แล้วกล่าวว่า “เบาะแสนะมีจริง ๆ”

“เบาะแสนะอะไร” มู่เจี้ยนอวี่รีบเอียงหูไปฟังตรงหน้าอีกฝ่าย พอเห็นที่ทำแบบนั้นก็ล้ายกกับว่าเธอเป็นนักเรียนของอีกฝ่ายเสียเอง

“ก็คงต้องเริ่มจากเหตุระเบิดนั้นแหละ...แม้คนร้ายจะเจ้าเล่ห์ แต่ไม่ได้แปลว่าจะไร้หนทางเอาผิด หากพวกเราเจาะวิธีการทำงานของเขาอย่างละเอียดก็จะจับเบาะแสจากกระบวนการก่อเหตุของเขาได้” หลัวเพยเริ่มออกเดินอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ผีเท้าของเขาเชื่องช้ายิ่งนัก ขณะเดียวกันก็เดินไปพลางพูดไปพลาง “ก่อนหน้านี้ผมเคยบอกไปแล้วว่า คนร้ายไม่ได้ทำลายท่อส่งแก๊สใด ๆ ภายในห้องเลย ภายหลังเมื่อเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเข้าไปตรวจสอบก็พบเพียงวาล์วเปิดปิดแก๊สเปิดอยู่ นี่ยิ่งส่งผลให้เหตุการณ์นี้กลายเป็นอุบัติเหตุเพราะไม่ระมัดระวัง”

มู่เจี้ยนอวี่นพยักหน้ารอฟังเรื่องราวต่อไป แต่หลัวเพยกลับหยุดพูดประเด็นนี้กะทันหันแล้วเปลี่ยนประเด็นถามขึ้นมาว่า “คุณจินตนาการได้ไหมว่า หากคุณเป็นคนร้าย เป้าหมายที่ต้องสังหารคือคนที่เก่งกาจอย่างอาหวั คุณจะทำยังไง”

มู่เจี้ยนอวี่นครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง “จะทำสูบลีสูบลีห้าย่อมไม่ได้ ก็ต้องสร้างอุบัติเหตุแก๊สรั่วแบบนี้แหละ”

หลัวเพยถามลึกลงไปอีกชั้นหนึ่ง “สร้างยังไง”

“คุณก็บอกแล้วไม่ใช่หรือ วาล์วแก๊สในที่เกิดเหตุเปิดอยู่ นี่แสดงว่าคนร้ายต้องเข้าไปในห้องเปิดวาล์วแก๊สก่อนเพื่อให้เกิดแก๊สรั่วไหลปริมาณมาก เพราะเป็นไปไม่ได้ที่อาหวัจะไปทำอาหารในห้องครัว ดังนั้นเขาจึงไม่รู้สึกรู้สีกว่ามิอะไรแปลกไป แต่เขาต้องสูบบุหรี่แน่นอนไม่ใช่ไหม คนร้ายคำนวณถึงจุดนี้ แคเขาแตะไฟแช็ก แก๊สที่รั่วอยู่ก็จะระเบิดขึ้นทันที แต่เขาคาดไม่ถึงว่าผู้หญิงที่ชื่อหมิงหมิงจะมาที่ที่พักของอาหวัก่อนแล้วกลายเป็นตัวตายตัวแทนของอาหวั”

หลัวเพยมองมู่เจี้ยนอวี่นแล้วส่ายศีรษะ ถอนหายใจกล่าวว่า “ดูแล้ว

คุณไม่เข้าใจคุณสมบัติของแก๊สเอชเอเลย”

“ที่ฉันพูดไม่ถูกหรือ” มู่เจี้ยนอวี่นเตาะปากอย่างผิดหวัง แล้วแก้ตัวว่า “ฉันเป็นนักวิจัยจิตวิทยา ยังไงก็คงเข้าใจคุณสมบัติของแก๊สรุ่นแก๊สที่สี่คนที่เรียนด้านอาชญวิทยาอย่างพวกคุณไม่ได้หรอก”

“หากทำตามวิธีที่คุณพูด เมื่ออาหวักลับมาถึงบ้านเขาไม่จำเป็นต้องแตะไฟแช็ก เพียงแค่เขากดสวิทช์ไฟ กระแสไฟฟ้าที่เดินอยู่ก็เพียงพอจะทำให้แก๊สธรรมชาติเกิดระเบิดได้”

“อ้อ...แบบนี้ก็ง่ายเลยไม่ใช่หรือ”

หลัวเพยร้อง “เฮ้ย” เสียงหนึ่ง “จะมีเรื่องง่ายตายขนาดนั้นที่ไหนกัน อาหวัเดินบนคมมีดมาสิบกว่าปี ความไวในการระวังตัวอยู่ในระดับไหนแล้ว พอเขาเปิดประตู กลิ่นแก๊สที่อัดแน่นอยู่เต็มห้องก็จะเตะจมูกเขา เขาจะไม่ได้กลิ่นเลยหรือ แล้วในเวลานี้ยังไปเปิดไฟ...ความผิดพลาดแบบนี้คงมีเพียงคนแก่ที่โง่งงหรือเด็กที่ไม่รู้เรื่องราวเท่านั้นแหละจึงจะทำได้”

มู่เจี้ยนอวี่นกะพริบตาสองสามที คิดในใจว่า ไม่แน่นอน หากเป็นนั้นคงจะเปิดไฟแน่...แต่เธออายุไม่กล้าพูดประโยคนี้ออกไป ได้แต่เก็บเอาไว้แอบอายในใจ

“แน่นอนว่าคนร้ายคงต้องหาวิธีกำจัดกลิ่นผิดปกติของแก๊สธรรมชาติทิ้งไปซะ” หลัวเพยพิมพ์ารวกับคุยกับตนเองอยู่ประโยคหนึ่ง แล้วเงยหน้าถามมู่เจี้ยนอวี่นว่า “ใช่แล้ว คุณรู้ไหมว่ากลิ่นแก๊สที่ประชาชนใช้กันอยู่ตอนนั้นจะเป็นกลิ่นแบบไหน”

แม้มู่เจี้ยนอวี่นจะทำอาหารทุกวัน แต่ทุกครั้งก็จะระมัดระวังเป็นพิเศษ จึงไม่รู้จักจริงๆ ว่าหลังแก๊สรั่วจะมีกลิ่นแบบไหน เธอหนึ่งอึ้งไปพักหนึ่งแล้วส่ายศีรษะยอมจำนน

หลัวเพยจึงเริ่มอธิบายให้อีกฝ่ายฟัง “แก๊สหุงต้มในปัจจุบันมีมีเทนเป็นส่วนประกอบหลัก ความจริงแล้วเจ้าสิ่งนี้ไม่มีกลิ่น แต่บริษัทแก๊สหุงต้มส่วนใหญ่จะเพิ่มสารที่ทำให้เกิดกลิ่นเหม็นลงไป ส่วนหนึ่งเพื่อป้องกันความปลอดภัย แบบนี้หากเกิดการรั่วซึมประชาชนก็จะระมัดระวังได้ บริษัทแก๊สหุงต้มในเมืองของเราใช้สารที่ทำให้เกิดกลิ่นเหม็นที่เรียกว่า

เตตราไฮโดรไทโอเฟน⁴ กลิ่นแบบนั้น...อืม คงกลิ่นประมาณแก๊สจากถ่านหินที่เคยใช้ก่อนหน้านี้ละมั้ง”

มูเจียนอวินไม่เคยรู้มาก่อนว่ากลิ่นแก๊สหุงต้มที่ใช้กันในครัวเรือนเป็นกลิ่นที่ตั้งใจแต่งเติมเข้าไป ส่วนอะไรคือ ‘เตตราไฮโดรไทโอเฟน’ เธอยังไม่เคยได้กลิ่นมาก่อน เธอเองก็ไม่อยากเข้าใจด้วยว่ามันเป็นกลิ่นแบบไหนกันแน่ เธอสนใจแต่คำพูดก่อนหน้านี้ของหลัวเฟยแล้วถามขึ้นว่า “คุณบอกว่าคนร้ายหาวิธีกำจัดกลิ่นแปลกปลอมในแก๊สหุงต้มออกไป ใช้วิธีแบบไหนกัน”

“สามารถใช้ทฤษฎีสารจะละลายสารที่คล้ายกัน⁵ ได้เลย โดยเลือกสารประกอบทางเคมีอย่างหนึ่งที่ทำปฏิกิริยาละลายเตตราไฮโดรไทโอเฟนได้เป็นอย่างดี แล้วใช้สาลีเชเอาไว้ยัดเข้าไปบริเวณปากท่อส่งแก๊ส เพียงเท่านั้นเมื่อแก๊สรั่วซึมออกมา เตตราไฮโดรไทโอเฟนก็จะถูกดูดซับเก็บเอาไว้ในก้อนสาลี หน้าซ้าคนร้ายยังไม่จำเป็นต้องกังวลว่าจะหลงเหลือหลักฐานให้ทางตำรวจตรวจพบ เพราะเมื่อเกิดระเบิด สาลีพวกนั้นก็จะถูกไฟไหม้ไปจนสะอาดหมดจด”

“แบบนี้ก็ถูกแล้วนะสิ” มูเจียนอวินปรบมือราวกับกำลังรักษาหน้าที่เสียไป “ในเมื่อกำจัดกลิ่นออกไปแบบนี้อาหวัก็จะไม่ได้กลิ่นอะไรเลย การคาดการณ์ในตอนแรกของฉันก็ยังเป็นไปได้สินะ”

“เป็นไปได้ที่จะกำจัดออกไปทั้งหมด ผลลัพธ์การดูดซับไม่ได้ดีขนาดนั้น” หลัวเฟยสวนอีกฝ่ายกลับอีกครั้ง “อีกอย่าง หากเปิดวาล์วเร็วเกินไป ไม่นานสาลีพวกนั้นก็ดูดซับเตตราไฮโดรไทโอเฟนจนอิ่มตัว ทำให้ผลลัพธ์ที่ต้องการเสียไป...ไม่ว่าอย่างไร หลังอาหวัเปิดประตูต้องได้กลิ่นผิดปกติจากภายในห้องแน่”

⁴ เตตราไฮโดรไทโอเฟน (Tetrahydrothiophene) คือสารที่มีกลิ่นเหม็นตัวหนึ่งใช้เติมในแก๊สเพื่อให้ทราบเมื่อมีแก๊สรั่ว

⁵ ทฤษฎีสารจะละลายสารที่คล้ายกัน (Like dissolves like) คือกฎการละลายของสารละลายโดยสารที่มีขั้วใกล้เคียงกันจะละลายกันได้ดี แต่สารที่มีขั้วต่างกันจะละลายกันได้ไม่ดี

มุ้เจี้ยนอวี่นเริ่มปวดหัวขึ้นแล้ว “จากหลักการที่คุณพูด หากต้องการใช้วิธีแก้สรว้มาจัดการกับอาหวัก็เปล่าประโยชน์นะสิ”

“มีคำโบราณคำหนึ่งไม่ทราบว่าคุณเคยได้ยินรึเปล่า” หลัวเพยลองเชิงอีกฝ่าย “เข้าร้านปลาเค็มนานไปจะไม่ได้กลิ่น”

คำกล่าวนี้มาจากคัมภีร์หลุนอวี่ คำกล่าวทั้งหมดคือ การอาศัยอยู่กับคนชั่วก็เหมือนเข้าร้านปลาเค็ม นานไปก็จะได้กลิ่นและกลายเป็นแบบนั้น มุ้เจี้ยนอวี่นผู้เป็นถึงอาจารย์คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ย่อมเข้าใจความหมายของคำพูดนี้เป็นธรรมดา หากแปลเป็นคำพูดปัจจุบันจะได้ความว่า การปฏิสัมพันธ์กับคนเลวก็เหมือนเดินเข้าร้านค้าที่เต็มไปด้วยปลาเค็ม นานเข้าก็จะได้กลิ่นของปลาเค็มอีก นั่นเพราะคุณเคยชินกับกลิ่นแบบนี้และกลายเป็นหนึ่งเดียวกับมันเสียแล้ว

พอฟังคำโบราณคำนี้ของหลัวเพย มุ้เจี้ยนอวี่นก็รีบขยายความต่อ “ความหมายของคุณคือต้องให้อาหวัสุดกลิ่นแก๊สที่รั่วเป็นเวลานาน เขาจึงจะแยกแยะกลิ่นไม่ออก”

“ถูกต้อง หากแก๊สรั่วก่อนที่อาหวัจะกลับถึงบ้าน เมื่อเปิดประตูเขาต้องได้กลิ่นแน่นอน หากคนร้ายต้องการให้เป็นไปตามแผนที่วางไว้ก็มีแต่ต้องรอให้อาหวัเข้าบ้านก่อนแล้วจึงปล่อยแก๊สออกมา ขณะที่แก๊สเริ่มรั่วซึบสารละลายเตตราไฮโดรโทไอเฟนส่วนใหญ่ถูกกำจัดออกไปแล้ว ดังนั้นก็จะจับสงสัยไม่ได้ว่าอากาศรอบตัวมีการเปลี่ยนแปลง เมื่อแก๊สรั่วออกมาในปริมาณมาก กลิ่นก็จะค่อยๆ หนักขึ้น แต่จมูกของอาหวัก็ค่อยๆ ปรับตัวในขั้นตอนนี้เหมือนกัน จึงก่อให้เกิดสิ่งที่เรียกว่า ‘ภาวะจมูกล้า’⁶ แบบนี้ แม้ว่าแก๊สจะสะสมถึงขั้นที่ก่อให้เกิดการระเบิดได้แล้ว แต่อาหวัก็ยังไม่รู้ตัวอยู่ดี”

“หรือคนร้ายจะรอให้อาหวักลับมาถึงบ้านก่อนจึงเปิดวาล์วแก๊ส?” มุ้เจี้ยนอวี่นพูดพลางสายตาระแสดงว่าไม่ใช่ “นี่ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้

⁶ ภาวะจมูกล้า (Olfactory fatigue) คืออาการที่เกิดจากประสาทสัมผัสดมกลิ่นใช้การไม่ได้ชั่วคราว โดยมีสาเหตุจากการสูดดมกลิ่นติดต่อกันอย่างหนักเป็นเวลานาน

จากความสามารถของอาหั่วจะทำให้เขาสมหวังได้ยังไง”

หลัวเฟยใช้แวตาวาววับมองมู่เจี้ยนอวีน “เริ่มเข้าไปใกล้ประเด็นสำคัญแล้ว คุณลองคิดดูอีกหน่อย”

มู่เจี้ยนอวีนเข้าใจขึ้นมากะทันหันหลังนั่งเงียบไปครู่หนึ่ง “ฉันเข้าใจแล้วละ! เขาจะต้องเปิดวาล์วในห้องไว้ก่อน ขณะเดียวกันก็ปิดวาล์วภายนอกห้องซะ แล้วรอจนอาหั่วกลับมา พอถึงตอนนั้นก็เปิดวาล์วนอกห้องซะแบบนี้แก๊สก็จะรั่วออกมา!”

“แบบนี้ก็สมเหตุสมผลแล้วละ” หลัวเฟยพยักหน้าชื่นชม จากนั้นก็กล่าวต่อว่า “จากการวิเคราะห์ของผม คนร้ายคงหวาดกลัวอาหั่วเป็นพิเศษ ดังนั้นเขาจึงไม่กล้าจับตามองอยู่บริเวณทางเข้าอาคารว่าอีกฝ่ายจะกลับมาเมื่อไหร่ เขาจะต้องหาสถานที่ที่เงียบสงบ มองบริเวณหน้าต่างจากที่ไกลๆ โดยตัดสินว่าอาหั่วกลับมาหรือยังจากแสงไฟบริเวณหน้าต่าง จากนั้นหมิงหมิงก็เข้ามาโดยไม่คาดคิดไปกระทบอย่างหนักกับการตัดสินใจของเขา เขาคิดว่าอาหั่วกลับมาแล้ว จึงลอบกลับเข้ามายังห้องควบคุมในอาคารจัดการเปิดวาล์วแก๊สภายนอกห้อง หลังทำขั้นตอนนี้เสร็จแผนการทั้งหมดของเขาก็เสร็จสมบูรณ์ ต่อมาเขาก็แค่ต้องออกห่างจากที่เกิดเหตุ เพื่อแก้ต่างความเกี่ยวข้องของตัวเองให้ได้มากที่สุดในช่วงเวลาที่เกิดระเบิด”

เป็นการคาดเดาที่สมเหตุสมผลจริง ๆ มู่เจี้ยนอวีนไม่แสดงความคิดเห็นที่ต่างออกไปอีก จากนั้นเธอก็หรีตาเล็กน้อยก้าวเข้าสู่โลกจิตวิทยาที่คุ้นเคย “เมื่อเขารู้ว่าระเบิดผิดคน ไม่รู้ว่าจะมีความคิดแบบไหนนะ”

หลัวเฟยไม่เคยคิดถึงคำถามนี้มาก่อน แต่เพราะอีกฝ่ายถามขึ้นมากะทันหัน เขาจึงคิดทบทวนตอบกลับไปว่า “อืม ร้อนใจ ลึนหวัง...ทั้งยังหวาดกลัวละมั้ง”

“ไม่ว่ายังไงชีวิตก็คงไม่ราบรื่นอยู่ดี อาหั่วไม่มีทางปล่อยเขาไป คุณตำราวจหลัวผู้ยิ่งใหญ่ของพวกเราที่ไม่มีทางปล่อยเขาไปเหมือนกัน...” มู่เจี้ยนอวีนยิ้มเจ้าเล่ห์ให้หลัวเฟยที่หนึ่ง “รีบสารภาพมาเดี๋ยวนี้ คุณเจอเบาะแสสำคัญที่ห้องควบคุมด้านนอกไหม”

“เจอจริง ๆ นั่นแหละ คุณลองคิดดูนะ หมอนี้จะต้องระมัดระวังมาก

ในการลบร่องรอยที่ตัวเองหลงเหลือไว้ในห้องอย่างละเอียด แต่กับนอกห้อง เขาจะไม่รอบคอบขนาดนั้นแล้ว ไม่ว่าจะยังไงที่นั่นก็ไม่ใช่สถานที่เกิดเหตุ เขาคิดว่าตำรวจไม่มีทางไปตรวจสอบ...”

“เอาเถอะๆ” หลัวเฟยพูดยังไม่ทันจบประโยคก็ถูกมู่เจี้ยนอวีนขัดขึ้น “คุณอย่าพูดอะไรก็เอาแต่วิเคราะห์ลูกเดียวเลยได้ไหม รีบบอกมาเร็วว่าคุณเจออะไรกันแน่!”

หลัวเฟยอดไม่ได้ที่จะยิ้มเครียดแล้วสารภาพว่า “เส้นผมเส้นหนึ่ง”

“คุณแน่ใจได้ยังไงว่าเส้นผมเส้นนั้นเป็นของที่คนร้ายหลงเหลือเอาไว้ ไม่ใช่ของพนักงานที่ทำหน้าที่ซ่อมบำรุงหรือของใครสักคนที่เดินผ่านไปแถวนั้นโดยบังเอิญ”

หลัวเฟยพูดอย่างมั่นใจเมื่อเผชิญหน้ากับข้อสงสัยของมู่เจี้ยนอวีน “เส้นผมเส้นนั้นมีจุดเด่นบางอย่างที่ชัดเจนมาก อีกทั้งจากจุดเด่นพวกนี้ ทำให้ผมระบุเป้าหมายคนข้างกายของเกาเต๋อเซินได้แล้วคนหนึ่ง”

นี่ไม่ถึงเลยว่าจะมีความลับหน้ามากขนาดนี้ นี้อยู่เหนือความคาดหมายของมู่เจี้ยนอวีนอยู่บ้าง เธอหนึ่งอึ้งตอบรับเพียง “อืม” เสียงหนึ่งแล้วรีบถามขึ้นว่า “แล้วทำไมคุณยังไม่ลงมืออีก”

“ผมอยากรออีกหน่อย...” หลัวเฟยกล่าวอย่างสุขุม “หากลงมือตอนนี้ ผลลัพธ์คงไม่ดีมากนัก”

“จะไม่ดีได้ยังไง คุณมีหลักฐานเป็นเส้นผมเส้นหนึ่งแล้ว อีกทั้งยังระบุเป้าหมายได้อีก การจะตามหาผู้เห็นเหตุการณ์ในละแวกนั้นคงไม่ใช่เรื่องยากหรือใช้ใหม่ พอถึงตอนนั้นก็ยังมีทั้งพยานบุคคลและพยานวัตถุแล้วเข้ากระบวนการคดีอุกฉกรรจ์อีกครั้ง คุณยังกลัวว่าจะกล่าวโทษหมอนั้นไม่ได้หรือ”

หลัวเฟยเงยหน้าทอดมองไปไกล กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “แค่หมอนั้นได้รับโทษจะไปมีประโยชน์อะไร เขาไม่ใช่คนร้ายที่แท้จริงเสียหน่อย”

มู่เจี้ยนอวีนตีความหมายความต้องการของอีกฝ่าย “แสดงว่าคุณต้องการจะ...”

หลัวเฟยหันศีรษะกลับมามองมู่เจี้ยนอวีน พูดชัดเจนว่า “อาหิวและ

เกาเต๋อเซิน สองคนนี่คือเป้าหมายที่แท้จริงของผม”

มู่เจี้ยนอวี่นพยักหน้าเบาๆ บ่งบอกว่าเข้าใจ คดีร้ายแรงทั้งมวลดูแล้ว ยิ่งเหยียด แต่จุดประสงค์หลักของมันต่างห้อมล้อมที่การชิงอำนาจของอาหั่ว และเกาเต๋อเซินทั้งสิ้น หากทำอะไรสองคนนี้ได้ แม้จะทำให้ภายนอก วุ่นวายเพียงใด ก็ยากที่จะซัดทอดไปถึงตัวการสำคัญ ตอนนี้แม้จะจับทาง ผู้ลงมือก่อเหตุระเบิดได้แล้ว แต่จะใช้คนคนนั้นชุดคุ้มไปยิงปลาใหญ่หลังมาน ได้ไหมนั้นยังไม่อาจทราบได้ นี่คงเป็นเหตุผลที่หลัวเฟยไม่ยอมพลีผลลาม ลงมือ

ทั้งสองนั่งเงียบไปพักหนึ่งราวกับกำลังคิดหาวิธีต่อกรกับสถานการณ์ ตรงหน้า ครูหนึ่งมู่เจี้ยนอวี่นก็เอ่ยปากกล่าวว่า “ความจริงจะลงตุ๊กก็ได้นะ ก่อนอื่นก็ควบคุมตัวมีอวาระเบิดคนนั้นเสียก่อน บางทีอาจมีอะไรคืบหน้า จากเขา แม้จะกำจัดเกาเต๋อเซินไม่ได้ แต่อาจลากตัวตำรวจหนอนบ่อนไส้ ที่คุณเป็นกังวลอยู่ออกมาก็ได้...ไม่ว่ายังไงจับคนหรือสองคนออกมาชุดคุ้ม ยังดีกว่าไม่ลงมือทำอะไรเลย อย่างน้อยก็กระตุกหนวดเสือได้”

“กระตุกหนวดเสือ...” หลัวเฟยหรีตาชิมซบอยู่พักหนึ่ง แล้วสาย คีระชะกล่าวว่า “เสือตัวนี้เก่งกล้าสามารถแล้ว ถ้าคุณกระตุกเขาไป เขาจะไม่แยะแสบ หากคุณกระตุกแรงไป ทำให้เขาแตกตื่น ปล่อยเสือเข้าป่าอาจ ไม่ดีนัก”

มู่เจี้ยนอวี่นรู้สึกไม่ค่อยพอใจเมื่อเห็นลีหน้าแบบนี้ของหลัวเฟย “ทำไมคุณกลายเป็นคนหวั่นหน้าพะวงหลังแบบนี้ ไม่เด็ดขาดเอาซะเลย! ยิ่งงัดตอนนี้ก็หาจุดบอดเจอแล้วจะถ่วงไว้อีกทำไม หากหมอนั้นชิงหลบซ่อน ตัวไปก่อน พวกเราก็จะไม่เหลือวิธีอะไรแล้วจริงๆ พอถึงตอนนั้นถ้าต้อง เข้าสู่เหตุการณ์เข้าตาจนอีก คุณจะต้องเสียใจ”

แม้อีกฝ่ายจะพูดเกินไปหน่อย แต่หลัวเฟยกลับไม่ร้อนใจเลยสักนิด เขาเพียงยิ้มมีเลศนัย “ทางตันก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร ตอนนี้ผมไม่อยากทำลาย ทางตันอยู่พอดี”

“อะไรนะ” มู่เจี้ยนอวี่นจ้องอีกฝ่าย ไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายคิดอะไร

“หากลงมือตอนนี้ มีความเป็นไปได้เก้าสิบเปอร์เซ็นต์ที่ผมจะสืบ

ความจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์ระเบิดและจับกุมคนร้ายมาดำเนินคดีได้ และหากชุดลึกลงไป ความเป็นไปได้ที่จะลากเกาเต๋อเซินออกมามีเพียงห้าสิบเปอร์เซ็นต์เท่านั้น” หลัวเฟยพูดถึงตรงนี้ด้วยน้ำเสียงมั่นอกมั่นใจ แต่กลับพลันเปลี่ยนประเด็นขึ้นมากะทันหัน “ถึงแม้จะลากตัวเกาเต๋อเซินออกมาได้ แต่ก็ไม่ได้ผลลัพธ์อย่างที่ใจผมปรารถนา”

มู่เจี้ยนอวี่นเริ่มงุนงง “แล้วผลลัพธ์ที่คุณต้องการเป็นยังไงล่ะ”

หลัวเฟยไม่ตอบออกมาตรงๆ แต่กลับถามอีกฝ่ายว่า “คุณลองคิดดูนะ หากเรารักษาสถานการณ์นี้ให้ต่อกันแบบนี้ต่อไป คนที่จ้อร้อนใจที่สุดจะเป็นใคร หากผมลากตัวเกาเต๋อเซินออกมา ทำลายทางตันนี้ซะ สุดท้ายยใครจะเป็นคนที่ดีใจที่สุด”

มู่เจี้ยนอวี่นกลอกตาใส่หลัวเฟย “คุณอย่าให้ฉันคิดอีกเลย มีอะไรพูดมาตรงๆ สิ!”

“ทางตันในตอนนี้อย่างไร คนที่ร้อนใจมากที่สุดไม่ควรเป็นฝ่ายตำรวจอย่างเรา แต่ควรเป็นอาหั่วและเกาเต๋อเซิน หากกำจัดเกาเต๋อเซินได้ คนที่ดีใจที่สุดก็ไม่ใช่ตำรวจอย่างพวกเรา แต่เป็นอาหั่ว”

มู่เจี้ยนอวี่นเริ่มเข้าใจขึ้นมาบ้างแล้ว “อ้อ ตอนนี้อย่างไรที่คุณไม่ยอมกำจัดเกาเต๋อเซิน เพราะกังวลว่าจะสลายอาหั่วหรือ”

“นักรบเรียนตีกัน ชาวประมงได้ประโยชน์นะ” หลัวเฟยถอนหายใจเบาๆ แล้วกล่าวว่า “ใครล่ะจะไม่อยากเป็นชาวประมงที่ได้ประโยชน์คนนั้น”

คำพูดนี้มีความหมายแฝงซ่อนอยู่ มู่เจี้ยนอวี่นตกใจ “คุณต้องการให้อาหั่วและเกาเต๋อเซินเช่นฆาตกรจับกันจนบาดเจ็บทั้งสองฝ่ายก่อน”

หลัวเฟยกล่าวว่า “สถานการณ์ตอนนี้ อาหั่วไม่มีทางเลือกเอาเกาเต๋อเซินเอาไว้แล้ว การรื้อถอนของเกาเต๋อเซินก็ต้องหยุดชะงักเพราะติดที่อาหั่วและแรงร้อนจะตัดสินกับอีกฝ่าย ในช่วงเวลาสำคัญแบบนี้ การกระทำของตำรวจยิ่งต้องลุ่มลึก ไม่ว่าพวกเราจะทำจัดฝ่ายไหนก่อนอีกฝ่ายก็จะนั่งรับผลประโยชน์จากปลาอยู่เฉยๆ ดังนั้นหากพวกเราอดทนต่อไป จับตามองพวกเขาทั้งสองให้ดี บางทีอาจจะมีผลลัพธ์อย่างอื่นเกิดขึ้นก็ได้”

“ดังนั้นคุณจึงอยากรอ รอจนได้ผู้แพ้ชนะจากทั้งสองฝ่าย ส่วนตำรวจ

ก็แค่ต้องจับตาดูหลักฐานที่พวกเขาใช้ระหว่างเข่นฆ่ากันก็พอ พอถึงเวลานั้น ไม่ว่าจะเป็นอย่างที่กำจัดเกาเต๋อเซินสำเร็จ หรือเป็นเกาเต๋อเซินที่กำจัดอาหัวสำเร็จ ฝ่ายตำรวจต่างก็ใช้กฎหมายเข้ามัดตัวผู้ชนะเอาไว้ได้ และกลายเป็นชาวประมงที่ได้รับผลประโยชน์อย่างแท้จริง”

หลัวเฟยไม่กล่าวอะไร แต่ท่าทีที่แสดงออกถือว่าได้ยอมรับแล้ว

สีหน้าของมู่เจี้ยนอวี่นเริ่มกังวลขึ้นเล็กน้อย ครูหนึ่งเธอจึงถามหลัวเฟยว่า “คุณไม่คิดว่าแบบนี้อันตรายเกินไปหรือ”

“มันก็อันตรายจริงนั่นแหละ” หลัวเฟยไม่ปฏิเสธ “ตั้งนั้นผมจะพยายามสุดความสามารถไม่ให้คนบริสุทธิ์ต้องเข้ามายุ่งเกี่ยวและบาดเจ็บอีก” นี่ก็คือเหตุผลที่แท้จริงที่หลัวเฟยรับตัวเจิ้งเจี๋ยมาจากอาหัวและมอบให้มู่เจี้ยนอวี่นดูแล เพียงแต่ยังไม่สะดวกที่จะบอกกล่าวความลับบางอย่างให้มู่เจี้ยนอวี่นได้รับรู้ก็เท่านั้น

“แล้วพวกเราต้องรอนานเท่าไรล่ะ” มู่เจี้ยนอวี่นลากตนเองมาร่วมรบฝ่ายเดียวกับหลัวเฟยแล้ว ซึ่งเห็นได้ชัดเจนจากการใช้คำสรรพนามที่เปลี่ยนไปในคำพูดของเธอ ตอนแรกเธอใช้ ‘คุณ’ แต่ตอนนี้เธอเปลี่ยนมาใช้ ‘พวกเรา’ แล้ว

“จนกระทั่งวันที่สูญเสียชีวิต” หลัวเฟยให้คำตอบไม่ชัดเจนเท่าไรนัก จากนั้นก็เริ่มอธิบาย “ตอนนี้อาหัวและเกาเต๋อเซินกลายเป็นน้ำกับไฟที่ไม่อาจอยู่ด้วยกันได้ แต่ต่างฝ่ายต่างไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับอีกฝ่าย มันคล้ายกับเขื่อนแข็งแรงเขื่อนหนึ่งที่ระดับน้ำทั้งสองฝั่งสะสมจนกระทั่งสูงมากแล้วและไม่มีที่ท่าว่าจะลดลง แต่ระดับน้ำของทั้งสองฝั่งกลับยังไม่มากพอที่จะข้ามผ่านเขื่อนทะลักเข้าท่วมอีกฝั่งหนึ่ง ก่อให้เกิดความเสี่ยงที่สมดุล หากความสมดุลนี้คงอยู่นานระดับน้ำของทั้งสองฝั่งก็จะยิ่งสูงขึ้นแรงดันที่เขื่อนได้รับก็ยิ่งมากขึ้น และเมื่อวันที่เขื่อนกั้นแรงดันของน้ำเอาไว้ไม่อยู่อีกต่อไป สมดุลก็จะพังทลายลง พอถึงตอนนั้น เมื่อน้ำหลายร้อยหลายพันลูกบาตก็ลิวไหลบ่าออกมา คงได้ผลลัพธ์แบบปลาตายเหวขาด⁷

⁷ 鱼死网破 ปลาตายเหวขาด ต่อสู้จนตายพร้อมกันทั้งสองฝ่าย

แน่นอน”

“แล้วขณะที่ทั้งสองกำลังสะสมปริมาณน้ำอยู่นั้น พวกเราก็อำนาจได้เพียงรอคอยอย่างผู้ถูกกระทำเท่านั้นหรือ”

“นั่นไม่จำเป็นหรอก ปริมาณน้ำยิ่งสูงก็ยิ่งอันตราย เหตุผลนี้เห็นได้ชัดจะตายไป” หลัวเฟยกอดอกกล่าวว่า “ดังนั้นพวกเราจึงจำเป็นต้องใช้วิธีการบางอย่างเร่งความเร็วในการพังทลายของสมดุล”

นี่คือปัญหาที่มู่เจี้ยนอวี่นสนใจ เธอถามขึ้นอย่างรวดเร็วว่า “วิธีการอะไร”

หลัวเฟยกกล่าวว่า “เจาะรูใหญ่ๆ บนเขื่อน”

มู่เจี้ยนอวี่นครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แต่ก็ไม่เข้าใจ จึงได้แต่ถามอีก “เจาะยังไง”

แต่หลัวเฟยกกลับไม่ตอบอะไรอีก เขาเงยหน้ามองไปยังท้องฟ้าราวกับความคิดได้ลอยตามสายตาไปไกลแสนไกลแล้วเช่นกัน

เมื่อเห็นอีกฝ่ายไม่อยากกล่าวให้ละเอียด มู่เจี้ยนอวี่นเองก็ไม่ถามซ้ำ ทั้งสองเดินรอบวิทยาลัยรอบหนึ่งโดยไม่รู้ตัว ตอนนั้นก็กลับมาถึงบริเวณด้านล่างหอพักอีกครั้ง มู่เจี้ยนอวี่นมีสอนอีกคาบเรียนหนึ่งช่วงสี่โมงเย็น ทั้งสองจึงรำลាក់ หลัวเฟยกกลับขึ้นรถคนเดียว ขับออกจากวิทยาลัยตำรวจมุ่งหน้าสู่กองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะของเมือง

จู่ๆ เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นขณะขับมาได้ครึ่งทาง หลัวเฟยกล้วงโทรศัพท์ออกมามองแวบหนึ่งพบว่าเป็นเบอร์แปลก การทำงานสายอาชญากรรม ยิ่งเป็นเบอร์โทรศัพท์แปลกตายิ่งต้องไม่ปล่อยผ่าน หลัวเฟยกจึงหักพวงมาลัยมาทางด้านขวา ขณะที่กำลังจอดรถบริเวณข้างทางก็พลางกดปุ่มรับสายบนโทรศัพท์

“ฮัลโหล”

อีกฝ่าย “ฮัลโหล” ตามมาเสียงหนึ่งราวกับไม่ได้เตรียมพูดมาก่อน จากนั้นหลัวเฟยกจึงกล่าวรายงานตัวก่อน “ผมหลัวเฟยก กองสืบสวนอาชญากรรมครับ”

“นั่นผู้การหลัวเซ่ใหม่ครับ” ฟังจากเสียงผู้โทรเข้ามาคงเป็นชาย

วัยกลางคน เขาเองก็แนะนำตนเอง “ผมแซ่อวี่ ผมเป็นผู้กำกับสำนักงาน ตำรวจหลินเจียงครับ”

“อ้อ ผู้กำกับอวี่ สวัสดีครับ มีธุระอะไรหรือเปล่าครับ” สำนักงาน ตำรวจหลินเจียงตั้งอยู่ในเขตชานเมืองทางทิศตะวันออกของเมืองมณฑล เพราะหลัวเพยเพิ่งเข้ามาประจำตำแหน่งได้ไม่นานจึงไม่คุ้นเคยกับผู้กำกับ ของสถานีตำรวจนี้

“คือแบบนี้ครับ อีนเจี้ยนเข้าไปพัวพันกับคดีลักทรัพย์ในเขตพื้นที่ ของผม ตอนนี้อินเจี้ยนควบคุมตัวอยู่ที่สถานีตำรวจหลินเจียง หากคุณสะดวก ปรบกวรีบมาที่นี่หน่อยนะครับ”

“อะไรนะครับ!” หลัวเพยแสดงความตกใจออกมาเพราะข่าวแบบนี้ มันเหลวไหลที่สุด

“อาจเป็นเรื่องเข้าใจผิดกันก็ได้ครับ...” ผู้กำกับอวี่ที่อยู่ปลายสาย เริ่มรู้สึกเกรงใจขึ้นมาบ้าง “แต่ก่อนที่เรื่องราวทุกอย่างจะคลี่คลาย พวกเรา ต้องทำตามระเบียบ”

“เป็นอีนเจี้ยนผู้ช่วยของผมจริงหรือครับ คุณไม่ได้เข้าใจอะไรผิด ใ้ใหม่ครับ”

ผู้กำกับอวี่หัวเราะอย่างอายๆ นิดหน่อย “มันจะผิดได้ยังไงครับ ผม กับเขาไม่ได้รู้จักกันวันแรกเสียหน่อย”

จริงสินะ อีนเจี้ยนคือผู้อยู่ในแวดวงตำรวจเมืองมณฑลมานานแล้ว จะไม่สนิทกับผู้กำกับสำนักงานตำรวจย่อยได้อย่างไร หลัวเพยไม่จำเป็นต้องถามคำถามนี้จริงๆ เขาตอบกลับไปว่า “ได้ครับ ผมจะรีบไปเดี๋ยวนี้” จากนั้นก็วางสาย กลับรถมุ่งหน้าสู่สถานีตำรวจหลินเจียงเขตชานเมืองทาง ตะวันออกทันที

เมื่อถึงสถานีตำรวจหลินเจียง เห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่เวรคนหนึ่ง นั่งอยู่บริเวณห้องรับรองใหญ่เท่านั้น หลัวเพยจึงเดินหน้าเข้าไปถาม “ผู้กำกับ อวี่ของพวกคุณอยู่ที่ไหนครับ”

เจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่เวรพิจารณาหลัวเพยอยู่ครู่หนึ่ง ลูกขึ้นถาม กลับว่า “คุณคงจะเป็นผู้การหลัวแห่งกองสืบสวนอาชญากรรมสินะครับ”

ที่แท้ผู้กำกับอวีได้บอกกับเขาเอาไว้ก่อนแล้วให้มารออยู่ตรงนี้ แม้ว่าเขาจะไม่เคยเห็นหน้าหลัวเฟยมาก่อน แต่ท่าทางของอีกฝ่ายที่ไม่เหมือนกับคนอื่น เขาจึงคาดเดาถึงตัวตนของอีกฝ่ายได้อย่างรวดเร็ว

หลัวเฟยพยักหน้ารับ เจ้าหน้าที่ตำรวจคนนั้นจึงเดินนำทาง “คุณตามผมมาเถอะครับ ผู้กำกับของเราอยู่ที่ห้องสอบปากคำ อันเจี้ยนเองก็อยู่ที่นั่นครับ”

จากนั้นทั้งสองก็เดินตามกันมุ่งสู่ห้องสอบปากคำ ขณะที่ใกล้ถึงปากประตูกลับเห็นบริเวณทางเดินมีเด็กหนุ่มอันธพาลสองคนยืนอยู่ คนหนึ่งคืบหน้าสูบบุหรี่จนควันโขมงไปทั่ว

“ที่นี่ไม่อนุญาตให้สูบบุหรี่นะ” เจ้าหน้าที่ตำรวจบอกกล่าวให้หยุด “จะสูบก็น่าไปสูบในสวนนุ่นไป”

เด็กวัยรุ่นทั้งสองคนนั้นไม่ยอมออกไป เพียงแค่มองตาขวางกอดันหนึ่งในสองคนนั้นพูดขึ้นอย่างเกี้ยวกราดว่า “ใครอยากรออยู่ตรงนี้มีทราบบวกเรารอมาครึ่งค่อนวันแล้ว ตกลงจะจัดการยังไง รีบบอกมาซิ”

ตำรวจสะกดอารมณ์ไว้แล้วเกลี้ยกล่อมว่า “นี่ก็กำลังจัดการอยู่ไม่ใช่หรือ ตรงนี้เป็นเขตสำนักงาน ไม่อนุญาตให้สูบบุหรี่ พวกนายกรุณาทำตามด้วย”

“ได้ ไม่สูบแล้วๆ” คนที่บอกว่าไม่สูบแต่กลับสูบเข้าไปเฮือกใหญ่ จากนั้นก็ติดกันบุหรี่ทิ้งไปเรื่อยเปื่อย ขณะเดียวกันปากก็บ่นว่า “ทำงานชักช้า แต่กฏบ้าๆเนี่ยเยะเขี้ยว”

กันบุหรี่ยันนั้นกระเด็นกระดอนไปมาแล้วหยุดลงตรงใต้เท้าหลัวเฟยพอดี หลัวเฟยขมวดคิ้วเล็กน้อยยกเท้าขึ้นเหยียบบุหรี่ยจนมอด เจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่เวรเห็นฉากตรงหน้าก็โกรธจัด แต่ก็รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นแค่อันธพาลปลายแถว ไม่ควรใส่ใจถึงอสา จึงได้แต่หันกลับมาขอโทษหลัวเฟยพร้อมทั้งยิ้มเครียด “ผู้การหลัว คุณอย่าใส่ใจนะครับ พนักงานรากหญ้าอย่างพวกเราพบเจอคนหลายประเภท ช่วยไม่ได้ครับ”

“เข้าใจครับเข้าใจ ผมเองก็ทำงานรากหญ้ามาสิบกว่าปีแล้ว” หลัวเฟยพูดพลางเหวี่ยงเท้าเตะ กันบุหรี่ยี่ถูกเหยียบจนมอดกระเด็นไปตกบริเวณ

พื้นที่ทำความสะอาดมุมกำแพงอย่างแม่นยำ

เจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่เวรไม่ยอมสนใจวัยรุ่นสองคนนั้นอีกจึงเดินต่อไปสองก้าวก็มาถึงหน้าห้องสอบปากคำ เขายกมือขึ้นเคาะประตูสองสามที คนในห้องตอบกลับมาทันทีว่า “เชิญเข้ามา” หลัวเพยฟังออกว่าเป็นเสียงของผู้กำกับอวี

เจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่เวรหมุนประตูเปิดออกแล้วผายมือ “เชิญ” มายัง หลัวเพย หลัวเพยจึงเดินเข้าไปในห้อง แต่ฝ่ายหน้ากลับไม่ตามเข้ามาด้วย เพียงแค่ปิดประตูแล้วเดินจากไป

ขณะที่หลัวเพยเข้าไปในห้อง ชายอ้วนวัยกลางคนคนหนึ่งก็เดินเข้ามาต้อนรับอยู่ก่อนแล้ว “อ้าว ผู้การหลัวลินะครับ มาครับ เชิญนั่งก่อน”

หลัวเพยทราบดีว่าคนคนนี้เป็นผู้กำกับอวีแห่งสถานีตำรวจหลินเจียง เขาและอีกฝ่ายจับมือกันแล้วกล่าวทักทาย ขณะเดียวกันสายตาก็สะกดอารมณ์เอาไว้ไม่ยอมมองไปยังคนอื่นคนที่นั่งอยู่ในห้องหลายต่อหลายที

คนคนนั้นไม่สูง รูปร่างค่อนข้างผอม ใบหน้าขาวผ่อง ทำให้เขามีกลิ่นอายของผู้มีการศึกษา ไม่ต้องบอกเขาก็คืออินเจี้ยนผู้ช่วยของหลัวเพยนั่นเอง ชายหนุ่มนั่งอยู่บนเก้าอี้พนักไม้ตัวหนึ่ง ก้มหน้าก้มตาไม่กล้าสบตา กับหัวหน้าของตน รวกับทำความสะอาดใหญ่หลวงอะไรลงไป

หลัวเพยทราบดีว่าตนไม่สะดวกจะคุยกับอินเจี้ยนตอนนี้ จึงได้แต่ถามผู้กำกับอวีก่อน “นี่มันเรื่องอะไรกันครับ”

“ผมเองก็ยังไม่เข้าใจครับ” ผู้กำกับอวีเรียกให้หลัวเพยนั่งลงบนเก้าอี้อีกตัว แล้วเริ่มอธิบายสถานการณ์ “ช่วงบ่ายศูนย์รับแจ้งเหตุและสั่งการหนึ่งหนึ่งศูนย์ได้รับแจ้งว่ามีเหตุลักทรัพย์ในเขตของพวกผม ซึ่งถูกเจ้าของพบเข้าและยังขัดขืนตอบโต้กลับ ผมจึงสั่งการให้ตำรวจเข้าไปจัดการ ตอนแรกนี่ก็ไม่ได้เป็นเรื่องใหญ่อะไร ผมเองไม่ได้ใส่ใจขนาดนั้น แต่ภายหลังเจ้าหน้าที่ตำรวจของ สน. กลับมารายงานที่ห้องทำงานของผมว่า จับขโมยได้แล้ว แต่คนคนนั้นไม่ยอมสารภาพและไม่ยอมเปิดเผยตัวตน ผมได้ยินก็คิดในใจว่า ที่ไม่ยอมเปิดเผยตัวตนคงเพราะมีคดีใหญ่ติดตัว รีบเล่า จึงรีบมาสอบปากคำด้วยตนเอง แต่ใครจะไปรู้ครับว่าพอเจอหน้าปุ๊บ